

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

12

Τό Τραῖνο τοῦ
θανάτου

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ του Θανάτου

Ο Υπεράνθρωπος
και ο Κεραινός

ΕΙΝΑΙ βράδυ.
Μέσα στο σαλόνι του δημο-
σιογράφου Τζίμ Μπάρτον εĩ-
ναι συγκεντρωμένοι ο Τζίμ,
ή γυναίκα του Έλσα, ο γυι-
ός τους Ντάνυ, ένα όμορφο
και άθλητικό παιδί δέκα
χρονών, κι' ο συνάδελφος και
στενός φίλος του Τζίμ, ο
Μπίλ Φάκτ.

Ο τελευταίος είναι μικρό-
σωμος σαν νάνος κι' έχει
πρόσωπο γελοτοποιού του
μεσαιώνος. Τα χαρακτηριστι-
κά του είναι πολύ κωμικά.
Η μύτη του είναι πολύ με-
γάλη, πολύ γαμπή και πολύ
κόκκινη. Στο πρόσωπό του

είναι άποτυπωμένο αδιάκοπα
ένα χαζό χαμόγελο.

Ο Μπίλ είναι πιο γνωστός
στους φίλους του και στους
δημοσιογραφικούς κύκλους
ως Κοντοστούπης, εξ αιτίας
του αναστήματός του.

Ο Κοντοστούπης έχει πο-
λύ κέφι απόψε. Άστειεύεται,
γελάει και... χορεύει σάμπα
στο ρυθμό διαφόρων τραγου-
διών που παίζει το ραδιόφω-
νο!

Ο Τζίμ, ή "Έλσα κι' ο
Ντάνυ ξεκαρδίζονται στα
γέλια με τα καμώματά του
κι' αυτό ένθουσιάζει περισ-
σότερο τόν Κοντοστούπη.

— Ζήτω ή ζωή!, φωνάζει
κάθε τόσο. Ζήτω ή χαρά! Τί
ώραία που περνάμε! Έχουν
περάσει δυό δλόκληροι μη-
νες από τότε που ξεκάναμε

τοὺς Χαμόα(*) καὶ τίποτα δὲν ἦρθε νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ καὶ νὰ μᾶς ρίξῃ σὲ καινούργιες περιπέτειες! "Ὅσο θυμᾶμαι ἐκεῖνο τὸ «ὄκ-ὄκ», μούρχειται νὰ θάλω τὰ κλάματα καὶ τὰ γέλια μαζί!...

— "Ὅσον ὑπέροχος, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει εἰρωνικά ὁ μικρὸς Ντάνυ. Πετοῦσες σάν τόν... "Υπεράνθρωπο μ' ἐκείνη τὴ συσκευή τῶν Χαμόα! Δηλαδή, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, πετοῦσες μᾶλλον σάν... ζαλιμένη μύγα!

Ὁ Κοντοστούπης κοκκινίζει ἀπὸ θυμό.

— Γιὰ νὰ σοὺ πῶ!, λέει στὸ παιδί. Δὲ νομίζεις πὼς τῶχει πάρει ἀπάνω σου, ἐπειδὴ μπορεῖς νὰ πετᾷς καί...

Σωπαίνει ἡ ξαφνιασμένος. Ἡ ἐκπομπὴ μουσικῶν κομματιῶν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο εἶχε σταματήσει ἀπτότομα. Ἡ φωνὴ τοῦ ἐκφωνητοῦ τοῦ ραδιοσταθμοῦ λέει τώρα σοβαρά:

«Προσοχή! Προσοχή! Διακόψαμε τὴν ἐκπομπὴ ἐλαφρῶν μουσικῶν κομματιῶν γιὰ νὰ μεταδώσουμε ἓνα ἐπεῖγον μήνυμα τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν!

«Τὸ μήνυμα αὐτὸ ἀποτείνεται ὁ ἕνα ἄνθρωπο, ἢ μᾶλλον σὲ δυὸ ἀνθρώπους — ἓνα ἄντρα καὶ ἓνα παιδί. Ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις καλεῖ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνό, τὸ γυιό του, νὰ πα-

ρουσιαστοῦν στὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦν!

»Πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό! Ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου βρίσκονται σὲ κίνδυνο!

»Ὑπεράνθρωπε καὶ Κεραυνέ! Ἐν ὀνόματι τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπαντήστε ἀμέσως στὸ μήνυμα αὐτό!

Ὁ ἐκφωνητὴς σωπαίνει καὶ τὸ ραδιόφωνο ὄρχιζει πάλι νὰ σκορπᾷ εὐθυμὴ μουσική.

Μὰ τὸ κέφι τοῦ Κοντοστούπῃ ἔχει ἐξατμιστῇ πιά. Στριφογυρίζει τώρα μὲς στὸ δωμάτιο μὲ ὕφος ἀπελπισμένο καὶ μουρμουρίζει:

— "Αὐ τῶξερα ἐγώ! "Αμ, τὸ περίμενα ἐγώ! Πάλι πελαῶδες ἔχουμε! Πάλι σκοτοῦρες! Πάλι περιπέτειες καὶ ἐπιθέσεις καὶ ἀπαγωγές καὶ μάχες καὶ ἄλλα παρόμοια... σὺγάριστα καὶ διασκεδαστικὰ πράγματα! Χριστουλάκη μου! Γιατί δὲ μᾶς λυπᾶσαι λιγούλακι; Γιατί ἀφήνεις τὴ ζωὴ νὰ παίξῃ μαζί μας ὅπως ἡ γάτα μὲ τὸ ποντίκι; Μᾶς ἀφήνει λίγο νὰ ξενοιάσουμε κι' ἔπειτα, ἀπάνω πού δλα εἶναι ὥραϊα καὶ κολὰ, ἐγκληματίες καὶ τέρατα ἔρχονται καὶ μᾶς ἀρπάζουν στὰ νύχια τους! "Εγὼ ἀπελπιστῇ πιά! Θὰ φύγω καὶ θὰ πάω νὰ κλειστῶ σὲ κανένα... μοναστήρι!

— Μὴν κάνεις ἔτσι, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει παρηγορητικὰ ὁ Τζίμ Μάρτον. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν πρόκειται γιὰ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Ὑπεράνθρωπου» ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμῶν».

κάτι πολύ σοβαρό αυτή τη φορά! "Ελα, Ντάνυ! Έτοιμάσου. Πρέπει να απαντήσου με το συντομώτερο στην έκκλησι του Προέδρου της 'Αμερικής!

Καί, τότε, πατέρας και γυιός, κάνουν κάτι πολύ παράξενο. Σηκώνονται, βγάζουν τα κοστούμια τους, τα γυρίζουν από την ανάποδη και τα φορούν πάλι.

Τα κοστούμια, πού είναι έπιτηδες φτιαγμένα έτσι, έχουν μεταβληθῇ σ' εφαρμοστές στολές.

(*) 'Ο 'Υπεράνθρωπος είναι καταπληκτικά δυνατό. Τα μπράτσα του, μώδη και νευρώδη, μπορούν να τσακίσουν με γροθιές ακόμα και το θώρακα ενός τάνκς! 'Η άντοχῇ του είναι απίστευτη. Το σώμα του είναι τόσο σκληρό και συγχρόνως τόσο ελαστικό, ώστε ούτε τὰ πιό δυνατά χτυπήματα, ούτε ἡ φωτιά, ούτε οἱ σφαίρες μπορούν νὰ τοῦ κάνουν τίποτα! 'Η πιό εκπληκτικὴ ὁμως ιδιότης τοῦ 'Υπεράνθρωπου εἶναι ὅτι μπορεῖ καὶ πετάει στὸν ἀέρα σὰν ἀετὸς καὶ μὲ τρομακτικὴ γρηγοράδα!

"Αν ὁ 'Υπεράνθρωπος ἦταν ἀπὸ τῇ Γῇ, τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ χαρίσματα τοῦ θά ἦσαν ὑπερφυσικά καὶ ἀπίθανα. Μὰ ὁ 'Υπεράνθρωπος προέρχεται ἀπὸ ἄλλον κόσμον. 'Εχει γεννηθῇ σ' ἓνα μακρινὸ πλανήτη πού δὲν ὑπάρχει πιά. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο ζοῦσε ἄλλοτε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων, πού ἦσαν ἐξαιρετικὰ προικισμένοι ἀπὸ τῇ φύσει, ἀκριβῶς ὅπως κι' ὁ

'Η στολή τοῦ Τζιμ εἶναι κόκκινη μὲ χρυσὰ μανικέτια, χρυσὴ ζώνη καὶ χρυσὰς μπότες. Στους ὤμους τοῦ κρέμεται μιὰ μικρὴ ἄσπρη μπερτα μὲ χρυσὰ κεντήματα. Στὸ στήθος τοῦ εἶναι κεντημένο μὲ χρυσὴ κλωστή ἓνα «Υ».

Αὐτὸ εἶναι τὸ σημεῖο τοῦ 'Υπεράνθρωπου! 'Ο Τζιμ Μπάρτον κι' ὁ Ξακουστός, ὁ πανίσχυρος 'Υπεράνθρωπος, ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν, εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο! (*)

'Η στολή τοῦ μικροῦ Ντά-

'Υπεράνθρωπος. Μιὰ μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τοῦ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ καταστράφηκαν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι μιᾶς ὑπερατομικῆς βόμβας ὑδρογόνου!

'Ο μόνος πού σώθηκε ἦταν ὁ 'Υπεράνθρωπος, μωρό τότε ἐνὸς ἔτους, πού ὁ πατέρας τοῦ τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ θολίδα καὶ τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιὰ δὺ στιγμὲς πρὶν ἔκραγι ἡ ἀτομικὴ βόμβα καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

'Η θολίδα ἤρθε κι' ἔπεσε στὴ Γῇ μας, καὶ μάλιστα στὴν Καλιφόρνια τῆς 'Αμερικής. 'Εκεῖ δὺ χωρικοὶ περιμάζεψαν καὶ μεγάλωσαν μὲ τ' ὄνομα Τζιμ Μπάρτον τὸν 'Υπεράνθρωπον, χωρὶς νὰ ξέρουν πῶς εἶχε πέσει ἀπὸ ἄλλον πλανήτη καὶ χωρὶς νὰ ὑποφιάζονται τὴς ὑπερφυσικῆς ἱκανότητές τοῦ.

"Οταν μεγάλωσε, ὁ Τζιμ Μπάρτον, πού εἶχε γίνει σὲ μεταξὺ ἠεροιογράφος, ἀποφάσισε νὰ θάλῃ τὸν ἑαυτοῦ καὶ τῇ δυνάμει τοῦ στὴ διάθεσι τῆς ἀνθρωπότητος, κι' ἔγινε ὁ μεγαλύτερος διώκτης τοῦ

νυ είναι κίτρινη με κόκκινα μανικέτια, κόκκινη ζώνη και κόκκινες μπότες. 'Η-μπέρτα που κρέμεται στους ώμους του είναι άσπρη και μικρή, μα τα κεντήματα που την στολίζουν είναι κόκκινα.

Ο Ντάνυ είναι γνωστός απ' άκρη σ' άκρη της 'Αμερικής ως Κεραυνός, ο Γυιός του 'Υπεράνθρωπου! Τα παιδιά τον θαυμάζουν και τον λατρεύουν...

— "Ετοιμος, Κεραυνέ; ρωτάει ο 'Υπεράνθρωπος.

— "Ετοιμος, 'Υπεράνθρωπε!

Τὸ «Σελήνιον»

ΜΗΓΑΙΝΟΥΝ κοντά στην ανοιχτή πόρτα της βεράντας και στέκονται ὄρθιοι ο ἕνας δίπλα στον ἄλλο.

— 'Αντίο, "Ελσα!, λέει ο 'Υπεράνθρωπος. Δὲ θ' ἀργήσουμε νά γυρίσουμε. 'Αντίο, Κοντοστούχι!

ἐγκλήματος, που ἔχει γνωρίσει ποτέ ο κόσμος!

Ο Τζιμ Μπάρτον παντρεύτηκε ἀργότερα τὴ συνάδελφό του "Ελσα καὶ ἀπέκτησε ἕνα γυιό, τὸν Ντάνυ: Ο Ντάνυ εἶναι ἕνα ὁμορφο ἀθλητικό παιδί δέκα χρονῶν κι' ἔχει κληρονομήσει ὅλες τὶς ὑπερφυσικὲς ἱκανότητες τοῦ πατέρα του μὰ—σάν παιδί πού εἶναι ἀκόμα— ἔχει θέβαια λιγώτερη δύναμη καὶ ἀντοχή ἀπὸ τὸν 'Υπεράνθρωπο. Ο Ντάνυ εἶναι γνωστός σ' ὅλη τὴν 'Αμερικὴ ὡς Κεραυνός, ο Γυιός τοῦ 'Υπεράνθρωπου...

'Απλώνουν τὰ μπράτσα τους, λυγίζουν τὰ γόνατά τους, τὰ τεντώνουν πάλι ἀπὸτομα καὶ πετοῦν!

Βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ ὑψώνονται σὰν νυχτερίδες μέσα σὸ δροσερὸ αέρα τῆς νύχτας.

Πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἀπλώνεται ὁ οὐρανὸς μὲ χιλιάδες ἀστρα, πού τρεμποαίζουν γλυκά.

Κάτω, ἀπλώνεται ἡ ἀπέραντη πόλι τῆς Νέας 'Υόρκης με τὰ ἀμέτρητα φῶτα τῆς.

Πετώντας γοργὰ μὲ ταχύτατες ἄλλα ἀνεπαίσθητες κινήσεις τῶν ποδιῶν, ὁ 'Υπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς βγαίνουν ἀπὸ τὴν πόλι καὶ κατευθύνονται πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ πρὸς τὴν Οὐάσιγκτον, ὅπου ὁρίζεται ὁ Πρόεδρος τῆς 'Αμερικῆς.

Ἀναπτύσσουν τώρα ἀπίστευτη ταχύτητα, πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ταχύτητα ἑνὸς ἀεριοπρωοθουμένου ἀεροπλάνου.

Ο ἀέρας σφυρίζει στ' αὐτιά τους καὶ κάνει τὰ μαλλιά τους νὰ σαλεύουν...

Δυὸ ὄρες ἀργότερα, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἱλιγγιώδες ταξίδι πάνω ἀπὸ σκοτεινοὺς κάμπους καὶ βουνὰ καὶ φωτισμένες πόλεις, οἱ δυὸ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι φτάνουν σὴν Οὐάσιγκτον.

Γλυστρώντας σὰν δυὸ ἀθροῦχοι ἴσκιος σὸν ἀέρα πλησιάζουν σὸ Λευκὸ Οἶκο, τὸ μέγαρο ὅπου μένει ὁ Πρόεδρος τῆς 'Αμερικῆς, καὶ μπαίνουν μέσα ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτὸ

παράθυρο, πού ο Ύπεράνθρωπος ξέρει πώς άνήκει στο ιδιαιτέρo γραφείο του Προέδρου.

Ένας μεσόκοπος άντρας είναι καθισμένος εκεί μέσα πίσω από ένα τράπέζι.

Βλέποντας τον Ύπεράνθρωπο και τον Κεραυνό νά μπαίνουν ξαφνικά από τό παράθυρο πετώντας, τινάζεται όρθιος εξαφνιασμένος και τρομαγμένος.

Αναγνωρίζει όμως άμέσως τους επισκέπτες του και τούς άπλώνει τό χέρι του χαμογελώντας.

— Εύχαριστώ, τούς λέει, πού άπαντήσατε τόσο γρήγορα στην έκκλησί μου! Καθήστε! Θά σάς εξηγήσω όσο πιό σύντομα και πιό καθαρά μπορώ τί συμβαίνει... Στά έθυρεία της πολιτείας της Νέας Υόρκης, επάνω σέ κάτι βουνά, υπάρχει ένα μεγάλο έργο. Χιλιάδες εργάτες δουλεύουν εκεί θγαζόντας έκατοντάδες τόννους μεταλλεύματος κάθε μέρα. Κάνοντας τους δέν ξέρει τί περιέχει τό μετάλλευμα αυτό εκτός από τούς μηχανικούς και τή διεύθυνσι των μεταλλείων. Αυτό είναι μυστικό του κράτους, αλλά μπορώ νά τό έμπιστευθώ σέ σάς! Τό μετάλλευμα αυτό περιέχει ένα νέο στοιχείο, τό «Σελήνιον»...

«Δε θά έχετε, βέβαια, άκώσει για τό «Σελήνιο». Είναι ένα στοιχείο πού διασπάται εύκολώτερα από τό «Ουράνιο» και μπορεί κανείς μ' αυτό νά κατασκευάση άτομ-

κές βόμβες, όχι μεγαλύτερες από μία μπάλλα ποδοσφαίρου, αλλά δέκα φορές πιο καταστρεπτικές από τις σημερινές ατομικές βόμβες! Καταλαβαίνετε τί σημασία έχει για την Άμερική τό στοιχείο αυτό. Ρίχνοντας μία βόμβα «Σεληνίου» είναι σαν νά ρίχνης δέκα ατομικές βόμβες. Ένα αεροπλάνο πού μεταφέρει μία ατομική βόμβα μπορεί νά μεταφέρει πεντακόσιες βόμβες «Σεληνίου», πού ισodυναμούν μέ... πέντε χιλιάδες ατομικές βόμβες! Μέ τό φορτίο, δηλαδή, ενός αεροπλάνου μπορεί κανείς νά καταστρέψη έντελώς όλες τις μεγάλες πόλεις της Άμερικής ή της Εύρώπης!»

Ο Ύπεράνθρωπος ζαρώνει τά φρύδια του και τό πρόσωπό του παίρνει μιάν έκφρασι άνησυχίας και φρίκης.

— Τρομακτικό όπλο!, μουρμουρίζει.

— Ναι, λέει ο Πρόεδρος. Σέ διαβεβαιώ όμως ότι, όσο βρίσκεται στα χέρια της κυβερνήσεώς μου, δε θά χρησιμοποιηθή παρά μόνο όταν ή Άμερική κινδυνεύει ποτέ νά υποδουλωθή... Καταλαβαίνεις όμως τί θά συμβή άν τό μυστικό αυτό πέση σέ έγκληματικά χέρια; Όλόκληρος ο κόσμος θά θρεθί σέ κίνδυνο ολοκληρωτικής εξοντώσεως!

Ο Ύπεράνθρωπος σηκώνεται απότομα όρθιος.

— Έπese σέ έγκληματικά χέρια τό μυστικό; ρωτάει μέ άγωνία.

‘Ο Πρόεδρος άνασκήώνει τούς ώμους του.

— Δέν μπορώ νά τό ξέρω αυτό, άπαντάει. ‘Εκείνο πού ξέρω είναι ότι έχουν γίνει έ- πανειλημμένες κλοπές μεταλλεύματος «Σεληνίου»! Δυό χιλιάδες τόννοι «Σεληνίου» έχουν κλαπή ώς τώρα!

— Δυό χιλιάδες τόννοι!, φωνάζει κατάπληκτος ό ‘Υπεράνθρωπος. Μά... πώς;

— Τώρα φτάσαμε στο πιο καταπληκτικό και πιο μυη- ρισμένο μέρος της Ιστορίας μου, λέει ό Πρόεδρος. Τό μεταλλευμα μεταφέρεται μέ μεγάλα φορτηγά τραίνα από τό όρυχείο σ’ ένα τεράστιο εργοστάσιο κατεργασίας του «Σεληνίου», πού είναι χτισμένο στην πλαγιά ενός βουνού, πεντακόσια μίλια μακριά. Στο ταξίδι του τό τραίνο διασχίζει κάμπους, άνεβαίνει σέ πλαγιές, κατεβαίνει σέ χαράδρες και περνάει μέσα από ύπόγειες σήραγγες! Για νά προλάβουμε καμιά επίθεση γκάγκστερς, θωρακίσαμε και έξωπλίσαμε τό τραίνο και τοποθετήσαμε σ’ αυτό μιá ισχυρή φρουρά... Κι’ όμως τρία τραίνα έχουν εξαφανιστή μέσα σέ δυό εβδομάδες!

— Τρία τραίνα έχουν... εξαφανιστή; ρωτάει κατάπληκτος ό ‘Υπεράνθρωπος.

— Ναί! Τρία τραίνα, μαζί μέ τό πλήρωμά τους, τή φρουρά τους και τό φορτίο τους, χάθηκαν όπως χάνει κανείς ένα πορτοφόλι!

Οί ‘Υπεράνθρωποι δρεύν!

ΚΕΡΑΥΝΟΣ,

πού παρακολουθεί τή συζή- τησι μέ το στόμα άνοιχτό ά- πό τήν κατάπληξι, λέει:

— Μά ένα τραίνο δέν είναι αυτόκινητο νά στρίψει και νά πάρη άλλο δρόμο! Είναι ά- ναγκασμένο νά ταξιδεύει πά- νω στις ράγες. “Αν βγῇ άπ’ αυτές, δέν μπορεί νά μετακι- νηθῇ! ‘Εκτός άν υπάρχουν κι’ άλλες ράγιες, πού συνδέ- ονται μέ τις ράγιες όπου κυ- κλοφορεῖ τό τραίνο και όδη- γοῦν κάπου άλλου!

— Οί σκέψεις σου είναι πο- λύ σωστές, Κεραυνέ! λέει ό Πρόεδρος. Τίς κάναμε κι’ ε- μεῖς! Κι’ όμως ούτε άλλες ράγιες υπάρχουν στην περιο- χή αυτή, ούτε κανένα σημάδι μάχης άνακαλύψαμε πουθε- νά! Τα τραίνα χάθηκαν σάν νά τά σήκωσε στά χέρια του κανένας γίγαντας ή σάν νά διαλύθηκαν στον άέρα σάν καπνός! Μαζί τους χάθηκαν και δυό χιλιάδες τόννοι με- ταλλεύματος «Σεληνίου»!... Χρειαζόμαστε τή βοήθειά σου, ‘Υπεράνθρωπε! Πρέπει νά θρούμε τό συντομώτερο τά τραίνα μέ τό «Σελήνιο»! “Αν οί άνθρωποι, πού έκλεισαν τά τραίνα, κατορθώσουν νά κα- τασκευάσουν δόμους «Σελη- νίου», ή ‘Αμερική είναι χα- μένη!

— Θα κάνω ό,τι μπορέσω, κύριε Πρόεδρε!, λέει ό ‘Υπε- ράνθρωπος. Θα ξεκινήσω ά- μέσως μέ τόν Κεραυνό. Θέ-

λω όμως πρώτα νά σάς ζητήσω κάτι: Πρέπει νά διατάξετε όλους τούς αστυνομικούς πού ἀσχολοῦνται μέ τήν ὑπόθεσι αὐτή νά ἀποσυρθοῦν ἐντελῶς ἀπό τήν περιοχή πού διατρέχουν τὰ τραίνα αὐτά.

— Θά γίνη ὅπως θέλης, Ὑπεράνθρωπε!

— Μὲ συγχωρήτε, κύριε Πρόεδρε!, λέει ὁ Κεραυνός. Γιατί δὲ θάλατε ἓνα ἀεροπλάνο νά παρακολουθῇ τὰ τραίνα ἀπὸ ψηλά;

Ὁ Πρόεδρος χαμογελάει.

— Τὸ κάναμε κι' αὐτό, Κεραυνέ! Δυστυχῶς ὅμως καὶ πάλι τὸ τραίνο χάθηκε, ἐνῶ τὸ ἀεροπλάνο βρέθηκε καμμένο στὴν πλαγιά ἑνὸς βουνοῦ. Οἱ ἀστυνομικοὶ διαπίστωσαν ὅτι τὸ ἀεροπλάνο εἶχε πολυθωλῇ ἀπὸ τὸ ἔδαφος μὲ θηρὸ ἀντιαεροπορικὸ τυροβόλο μὲ ἐκρηκτικὴ σφαῖρες!

Τὰ μάτια τοῦ Ὑπεράνθρωπου λάμπουν ξαφνικά.

— Ὡστε ἔτσι!, μουρμουρίζει. Αὐτὸ δείχνει πὼς οἱ ἄνθρωποι πού κλέβουν τὰ τραίνα εἶναι καλὰ ὁργανωμένοι καὶ ἔχουν προετοιμασίη γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο! Πολὺ καλά!... Εἶσαι ἔτοιμος, Κεραυνέ; Κύριε Πρόεδρε, πηγαίνουμε νά ἐκτελέσουμε τὸ καθήκον μας!

Οἱ δυὸ Ὑπεράνθρωποι, πατέρας καὶ γιός, ὑποκλίνονται ἑλαφρὰ μπροστὰ στὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἔθνους κι' ἔπειτα γυρίζουν κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ μὲ μιὰ

ἐκτίναξι, θρίσκονται ἔξω, στὸ δροσερὸ νυχτερινὸ ἀέρα.

Πετοῦν τώρα πάλι πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς τὰ θόρεια τῆς πολιτείας, ὅπου θρίσκεται τὸ ὄρυχείο ἐκεῖνο μὲ τὸ πολῦτιμο καὶ τρομερὸ «Σελήνιο».

Εἶναι κι' οἱ δυὸ ἀποφασισμένοι νά λύσουν τὸ ἀλλόκοτο μυστήριον τῆς ἐξαφανίσεως τῶν τραίνων καὶ νά σώσουν τὸν κόσμον ἀπὸ τὴς ἀφάνταστα καταστρεπτικὴς θόμβης «Σεληνίου»!...

Ἐχει ἀρχίσει νά γλυκοχαράξῃ, ὅταν ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς πλησιάζουν στὰ βουνά, ὅπου εἶναι τὸ ὄρυχείο. Μὲ τὰ διαπεραστικὰ μάτια τους, πού διακρίνουν καθαρὰ μέσα στὸ σκοτάδι, ὅπως καὶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Θέλουν τὸ μεγάλο σκοτεινὸ στόμιον τοῦ ὄρυχείου καὶ μπροστὰ του, ἓνα μικρὸ φορτηγὸ τραῖνο ἔτοιμον γιὰ ἀναχώρησι.

— Ἄς προσγειωθοῦμε ἐκεῖ κοντά, πίσω ἀπὸ ἐκείνους τοὺς θάμνους!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸ γιό του.

Οἱ δυὸ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι γέρνουν τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω καὶ, γλυστρῶντας ἀθόρυβα μέσα στὸν πρωῒνὸ ἀέρα, χαμηλώνουν ἀπαλὰ καὶ προσγειώνονται στὸ χῶμα πίσω ἀπὸ δυὸ μεγάλους θάμνους.

Ἀπὸ ἐκεῖ βλέπουν διαφύρους ἐργάτες νά κάνουν τὴς τελευταῖες προετοιμασίαις τοῦ τραίνου καὶ ἀκοῦνε δυὸ νὰ κουβεντιάζουν.

— Παράξενο!, λέει ένας. Ἦρθε ἡ διαταγή νά ξεκινήσῃ πάλι ἕνα τραῖνο γεμάτο μετάλλευμα καί συγχρόνως νά ἀπομακρυνθοῦν ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπὸ τὴν περιοχὴ! Τί πάθανε στὴν Οὐάσιγκτον; Τρελλάθηκαν;

— Ἔτσι φαίνεται!, λέει ὁ ἄλλος. Ἐδῶ χάθηκαν τρία τραῖνα, μολονότι ἑκατοντάδες ἀστυνομικῶν φρουροῦσαν τὶς ράγιες, καί φαντάζονται πὼς δὲ θὰ χαθῇ αὐτὸ τὸ τραῖνο τώρα πού δὲ θὰ τὸ φρουροῦν ἀστυνομικοί; Δὲ θάβελαν νὰ ἦμουν στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ! Νὰ ξέρης, ἂν χάθῃ καὶ τὸ τραῖνο αὐτό, κανένας δὲ θὰ δεχτῇ νά ὁδηγήσῃ ἄλλο τραῖνο μὲ μετάλλευμα!

Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ τραῖνο ξεκινάει.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸ ἀφήνει νά ἀπομακρυνθῇ λίγο κι' ἔπειτα λέει στὸν Κεραυνό:

— Ἐμπρός, Ντάνυ!

Σὰν δυὸ πουλιά τῆς αὐγῆς, οἱ δυὸ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι ἀπογειώνονται καὶ πετοῦν ἀργὰ πάνω ἀπὸ τὸ τραῖνο.

Τὰ μάτια τους ψάχνουν ἀγρυπνα καὶ ἀδιάκοπα ὀλόκληρη τὴν περιοχὴ γύρω, ἐξετάζοντας μὲ προσοχὴ κάθε λεπτομέρεια τοῦ ἐδάφους.

Τὸ τραῖνο διασχίζει μιὰ μικρὴ κοιλάδα, ἀνεβαίνει σὲ μιὰ πλαγιὰ, κατεβαίνει σ' ἕνα μεγάλο κάμπο κι' ἔπειτα μπαίνει μέσα σ' ἕνα συγκρότημα ἀπὸ μικροὺς λόφους καὶ κοιλάδες.

«Τίποτα ἀκόμα!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος καθὼς

πετάει. Ποῦ ἄραγε πρόκειται νά ἐξαφανιστῇ τὸ τραῖνο;»

Διασχίζουν τώρα μιὰ μικρὴ κοιλάδα μὲ λόφους ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Ὅλα εἶναι ἡσυχὰ καὶ εἰρηνικά ἐκεῖ μέσα καὶ κανένας ἄλλος ἦχος δὲν ἀκούγεται ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ ἀγκομαχητὸ τῆς μηχανῆς τοῦ τραίνου.

Ξαφνικά, ἡ γαλήνη τοῦ πρωῒνου ἀέρα κομματιάζεται. Ἕνα πολυθόλο ξεροθίχει ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου πρὸς τ' ἀριστερὰ ξερνώντας φωτιά καὶ πυρωμένο ἀτσάλι.

Μεγάλες ἐκρηκτικὲς σφαῖρες χτυποῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ στήθος καὶ σκάζουν κάνοντάς τον νά πονῇ ἔλαφρά! Μὰ δὲν τὸν σκοτώνουν, οὔτε κἀν τὸν τραυματίζουν! Τὸ σῶμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι ἀφάνταστα σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἔλαστικό, ὥστε οἱ σφαῖρες δὲν μποροῦν νά τὸ τρυπήσουν!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει μὲ ἀνησυχία πρὸς τὸ μέρος τοῦ γιου τοῦ.

Βλέπει ἄλλες σφαῖρες νά χτυποῦν τὸν Κεραυνό στὸ κορμί, χωρὶς ὅμως νά τοῦ κάνουν κι' αὐτοῦ τίποτα, γιατί τὸ σῶμα τοῦ παιδιοῦ ἔχει τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ σώματος τοῦ πατέρα τοῦ.

Ἀνησυχεῖ ὅμως ὁ Ὑπεράνθρωπος, γιατί ὁ Κεραυνὸς ἔχει μεγάλη αὐαισθησία στὸ κεφάλι. Εἶναι ἀκόμα παιδί καὶ τὰ κόκκαλα τοῦ κρανίου

του δὲν ἔχουν δέσει ἐντε-
λῶς.

Ἔτσι, ἂν τὸν χτυπήσῃ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι, ὁ Κεραυνὸς μπορεῖ — ὄχι νὰ σκοτωθῇ — ἀλλὰ νὰ πέσῃ ἀναίσθητος.

Καθὼς ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει τίς σκέψεις αὐτές, βλέπει τὸ γυιὸ του νὰ κλονίζεται στὸν ἀέρα καὶ νὰ φέρνῃ τὰ χέρια του στὸ μέτωπό του.

Γιὰ μιὰ-δυὸ στιγμές, ὁ Κεραυνὸς μένει μετέωρος, σπαρπαρώντας σὰν πληγωμένο πουλί. Ἐπειτα, ἀρχίζει νὰ πέφτῃ.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀφήνει μιὰ κραυγὴ λύπης καὶ χαμηλώνει ἀπότομα. Διαγράφει ἕνα γοργὸ ἡμικύκλιο καὶ ἀρπάζει τὸ κορμὶ τοῦ Κεραυνοῦ ἀπὸ τὴ μέση.

Προσγειώνεται ἀμέσως, ἀκουμπάει τὸ ἀναίσθητο παιδί χάμω, πίσω ἀπὸ ἕνα θράχο, καὶ πετάει πάλι.

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ λύσσα καὶ θυμὸ, ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν χύνεται πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, ἀπ' ὅπου εἶχαν πολυβολήσει τὸ παιδί του.

Ἀλλοίμονο στοὺς κακούργους ἂν πέσουν στὰ χέρια του! Ὁ θυμὸς του εἶναι τόσο μεγάλος ὥστε κανένας τους δὲ θὰ ξεφύγῃ ζωντανός!

Καθὼς ἀνεβαίνει πετώντας μοιάζει μὲ κυνηγετικὸ γεράκι τοῦ παλιοῦ καιροῦ ποὺ ψάχνει νὰ θρῇ τὴ λεία του!

Τὸ τραῖνο χάνεται!

Φτάνει στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου καὶ προσγειώνεται ἀπαλά. Κανένας! Στὸ μέρος, ἀπ' ὅπου τοὺς εἶχε χτυπήσει τὸ πολυβόλο, δὲν ὑπάρχει κανένας! Χάμω, στὸ χῶμα εἶναι ριγμένοι μεγάλοι κάλυκες ἀπὸ σφαῖρες, μὰ δὲν ὑπάρχει τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀπὸ τὸ πολυβόλο καὶ τοὺς

ἀνθρώπους ποὺ τὸ εἶχαν χρησιμοποίησι!

Τί εἶχαν γίνει; Ποῦ εἶχαν πᾶει; Ποῦ εἶχαν κρυφτῇ καὶ ποῦ εἶχαν κρύψει τὸ πολυβόλο;

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ψάχνει γύρω, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τίποτα ποὺ νὰ μὴ πορῇ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον.

Καὶ τότε κυττάζει πρὸς τὴν κοιλάδα κάτω καὶ τὸ αἷμα του παγώνει στὶς φλέβες του.

Τὸ τραῖνο εἶχε χαθῇ!

Τὸ τραῖνο εἶχε ἐξαφανιστῇ, σὰν νὰ εἶχε ἀπλῶσει τὸ χέρι του ἕνας γίγαντας καὶ νὰ τὸ εἶχε σηκώσει ψηλά, πολὺ ψηλά, ἀνάμεσα στὰ σύννεφα!

Εἶναι ὁλοφάνερο πὼς τὸ τραῖνο δὲ θυγῇ ἀπὸ τὴν κοιλάδα, γιὰ τὴν ὁ μαῦρος καπνὸς τῆς ἀτμομηχανῆς, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα διαλυθῇ, σταματάει κάπου στὸ κέντρο τῆς

κοιλιάδας. Αυτό δείχνει πώς κάπου εκεί χάθηκε τὸ τραῖνο, γιατί, ἂν εἶχε συνεχίσει τὸ δρόμο του, ὁ καπνὸς του θὰ διέσχισε τὴν κοιλιάδα ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη της!

— Περίεργο!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Πολὺ περίεργο! "Ἐνα ὁλόκληρο τραῖνο χάθηκε μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα! Πῶς ἔγινε αὐτό; Δέν...

Ξαφνικά, ἀκούει ἕναν ἥχο δίπλα του καὶ στριφογυρίζει ἔτοιμος νὰ σκορπίσει τὸ θάνατο.

Μὰ τὸ ἀγριεμένο πρόσωπό του μαλακώνει κι' ἕνα τρυφερό χαμόγελο χαράζεται σ' αὐτό. Εἶναι ὁ γυιὸς του, ὁ Κεραυνός, πού συνήλθε στὸ μεταξύ ἀπὸ τὴ λιποθυμία του καὶ πέταξε κοντὰ στὸν πατέρα του!

— Τὸ τραῖνο χάθηκε, Κεραυνέ!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ καπνὸ! Καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀνακαλύψω τὸ πολυβόλο πού μᾶς χτύπησε πρὶν ἀπὸ λίγο! "Ἄς ψάξουμε λίγο ἀκόμα... "Ἐπειτα, θὰ καθήσουμε νὰ σκεφτοῦμε τί πρέπει νὰ κάνουμε...

Ἀρχίζουν πάλι νὰ ψάχνουν ἀνάμεσα στοὺς θράχους, πού ὑψώνονται στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

— Πατέρα!, φωνάζει ξαφνικά ὁ Κεραυνός. Κύτταξε ἐδῶ μιὰ παράξενη χαραμάδα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει στὸ μέρος πού δείχνει ὁ γυιὸς του, καὶ βλέπει μιὰ μεγάλη χαραμάδα νὰ κατεβαί-

νη ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὴν βᾶσι ἑνὸς μεγάλου θράχου.

— Χμ!, κάνει. Εἶναι ἀλήθεια παράξενη. Φαίνεται σὰν νὰ τὴν ἔχουν φτιάξει ἀνθρώπινα χέρια! "Ἄς δοκιμάσουμε...

Χώνει τὰ δάχτυλά του μέσα στὴ χαραμάδα καὶ τραβάει μὲ δύναμι, τεντώνοντας τὰ μπράτσα του πρὸς τὰ ἔξω.

Γιὰ μερικές στιγμὲς δὲ συμβαίνει τίποτα. Τὰ μυῶδη μπράτσα τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου τεντώνονται περισσότερο καὶ οἱ φλέβες του ἐξογκώνονται στὸ μέτωπό του καὶ στὸ λαιμό του.

Καὶ τότε ἀκούγεται ἕνα διαπεραστικὸ τρίξιμο κι' ὁ μεγάλος θράχος... ἀνοίγει στὰ δύο σὰν ρόδι!

Τὸ θέαμα πού ἀντικρύζουν οἱ δύο ὑπεράνθρωποι εἶναι καταπληκτικόν. Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ θράχου εἶναι κούφιο! "Ἐνας ἄντρας μὲ ἀποκρουστικὰ ἄσχημο πρόσωπο εἶναι συσπειρωμένος ἐκεῖ. Ἀνάμεσα στὰ μπράτσα του κρατᾷ ἕνα βαρὺ πολυβόλο.

Ἀντικρύζοντας τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν Κεραυνό, ἀφήνει μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ δοκιμάζει νὰ γυρίσει τὸ πολυβόλο του πρὸς τὸ μέρος τους.

Μὰ δὲν προλαβαίνει!

Μ' ἕνα ἀκροβατικὸ πήδημα, ὁ μικρὸς Κεραυνὸς χυμᾷ πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἡ μικροσκοπική, μὰ κεραυνοβόλα γροθιά του, χτυπάει τὸν κακοῦργο στὸ μέτωπο.

Τὸ κρανίον τοῦ ἀνθρώπου

μέ το πολυθόλο ανοίγει στα δυό, όπως λίγες στιγμές πριν είχε ανοίξει ο θράχος. Χωρίς να προφέρη λέξι σωριάζεται χάμω νεκρός!

— "Επρεπε να συγκρατήσης λίγο τον έαυτό σου, Κεραυνέ, λέει ο Υπεράνθρωπος. "Αν τον πιάναμε ζωντανό, θά τον αναγκάζαμε να μιλήση και να μας αποκαλύψη ίσως το μυστικό των εξαφανίσεων των τραίνων!

Κυττάζει γύρω του και προσθέτει:

— Πολύ έξυπνο κόλπο! 'Ο θράχος αυτός δεν ήταν παρά ένα καμουφλαρισμένο καταφύγιο για τον πολυβολητή! Μὲ το πολυθόλο του τράθηξε την προσοχή μας εδώ, ενώ οι σύντροφοί του εξαφάνιζαν το τρένο!

— Πώς όμως το εξαφάνισαν, πατέρα; ρωτάει ο Κεραυνός.

— Αυτό ακριβώς θά προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε! Καί ἐλπίζω να τὸ κατορθώσουμε, ἀλλοιώς ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα θά βρεθῇ σὲ θανάσιμο κίνδυνο!

‘Ο κύριες... Μηδέν!

ΑΤΕΒΑΙΝΟΥΝ

πετώντας στην κοιλάδα και ξεετάζουν με άπειρη προσοχή τις ράγιες. Προσπαθούν να ανακαλύψουν πάνω στο έδαφος ή στις ράγιες κανένα στοιχείο, που να φανερώνει τον τρόπο με τον οποίο είχε χαθῇ τὸ τρένο.

Μά δεν βρίσκουν τίποτα!

Ο Υπεράνθρωπος άρχισε να τρέμει έτοιμος να καταρρεύσει!

Οί ράγιες είναι κανονικές και τὸ ἔδαφος γύρω τους εἶναι ὅπως καί σ' ὅλα τ' ἄλλα σημεῖα τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν.

— Περίεργο!, ξαναλέει ὁ Υπεράνθρωπος. Ἀνεξήγητο! Πώς χάθηκε ὁλόκληρο τρένο μπροστά στα μάτια μας; Δέν μπορῶ να καταλάβω τί συμβαίνει ἐδῶ! Μοῦ φαίνεται, Ντάνυ, πὼς αὐτὴ τὴ φορά ἔχουμε να κάνουμε με ἐγκληματίες πολὺ ἑξυπνους, που ξεπερνοῦν κάθε προηγούμενο

σέ έφευρετικότητα! Θά χρεια
στή νά παλαίψουμε σκληρά
γιά νά τά βγάλουμε πέρα μα-
ζί τους! "Ας γυρίσουμε τώ-
ρα πίσω. Θά πάμε στο δρυ-
χείο νά κουβεντιάσουμε μέ τό
διευθυντή. "Εχω ένα σχέδιο
πού θά...

Σωπαίνει ξαφνικά στήνον-
τας τό αὐτί του. Κάποιος φω-
νάζει ἀπό τήν ἄλλη ἄκρη τῆς
κοιλάδας, ὅπου χάσκει τό
στόμιο μιᾶς ὑπόγειας σήραγ-
γας τοῦ σιδηροδρόμου.

— Βοήθεια! "Αγιοι Πάντες!
Θά μᾶς φᾶνε τά σκυλιά! Χά-
θηκα, μανούλα μου!

"Ας γυρίσουμε πίσω στο
σπίτι τοῦ Τζίμ Μπάρτον, ὅ-
που ἡ "Ελσα καί ὁ Κοντοστού-
πης περιμένουν μέ ἀγωνία καί
ἀνυπομονησία τήν ἐπιστροφή
τοῦ Ὑπεράνθρωπου καί τοῦ
Κεραυνοῦ.

Ἡ "Ελσα εἶναι πολύ ἀνή-
συχη.

— Φοβάμαι πολύ, Κοντο-
στούπη!, λέει στο νάνο φίλο
τοῦ Τζίμ. Δέν ξέρω γιατί, μά
ἔχω τήν προαίσθησι πώς κά-
τι κακό θά συμβῇ σέ κάποιον
ἀπό μᾶς! Φοβάμαι μήπως ὁ
Τζίμ δέ κατορθώσῃ νά νική-
σῃ τοὺς ἀντιπάλους του στήν
καινούργια αὐτή περιπέτειά
του! Τί νά τόν ἤθελε ἄραγε
ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς;
Πρέπει νά συμβαίη κάτι πο-
λύ σοβαρό γιά νά καλέσῃ αὐ-
τοπροσώπως τόν Ὑπεράνθρω-
πο καί τόν Κεραυνό!

Ὁ Κοντοστούπης, γιά νά
κάνῃ τή γυναίκα τοῦ φίλου

του νά γελάσῃ, μορφάζει κω-
μικά καί σαλεύει ἀστεία τῇ
μεγάλῃ, γαμπῇ καί κόκκινῃ
μύτη του.

— Δέν πρέπει νά φοβάσαι
καθόλου, "Ελσα, τῆς λέει, ἀ-
φοῦ... ἐγώ εἶμαι ἐδῶ! "Αν
συμβῇ τίποτα θά ἐπεμβῇ ὁ...
τρομερός Κοντοστούπης καί
θά ἐξοντώσῃ τοὺς ἐχθροὺς
τοῦ Ὑπεράνθρωπου καί τοῦ
Κεραυνοῦ! Θυμᾶσαι τί ἔγινε
μέ τοὺς Χαμόα, μέ τό Δόκτο-
ρα Χ, μέ τοὺς δεινόσαυρους
καί τοὺς ἄλλους ἐχθροὺς τοῦ
Ὑπεράνθρωπου καί τῆς ἀνθρώ-
πότητος; (*) Πάντα ὁ φοβε-
ρός Κοντοστούπης θριαμβεύ-
ει! Πάντα ὁ τρομερός Κοντο-
στούπης νικάει!

Ἡ "Ελσα χαμογελάει καί
λέει:

— Σῶπα, Κοντοστούπη!
Ποῦ θρίσκεῖς τήν ὄρεξι καί
κάνεις καλαμπούρια;

Ὁ Κοντοστούπης προσβάλ-
λεται. «Γιατί, δηλαδή — σκέ-
πτεται — δέ μ' ἔχει ἄξιο νά
κάνω αὐτά τά κατορθώματα;»

Φουσκώνει τό στήθος του
μέ τό πρόσωπο κατακόκκινο
ἀπό θυμό καί λέει:

— Ἐμένα πού μέ θλέπεις,
"Ελσα, μπορῶ νά τά θάλω μέ
δέκα παλαιστές, πέντε λιον-
τάρια καί... "Ωχ! Χριστουλά-
κη μου! Τί ἦταν αὐτό; Παρα-
λίγο νά λιποθυμῶ!

— Ἦταν τό... τηλέφωνο,
Κοντοστούπη!, ἀπαντᾷ ἡ
"Ελσα γελώντας. Σήκωσε τό

(*) Διάβασε τὰ προηγούμενα
τεύχη τοῦ «Ὑπεράνθρωπου».

άκουστικό νά δῆς ποιὸς τηλεφωνεῖ! Γιατί τρώμαξες ἔτσι;

— "Ε; κάνει ὁ νάνος κοκκινίζοντας. Ποιὸς τρώμαξε; "Εγώ; Δὲν εἴμαστε καλά, μοῦ φαίνεται! Νά τρομάξω ἐγώ, ὁ ἀτρόμητος Κοντοστούπης, μ' ἓνα παλιοτηλέφωνο! "Ακουὺς ἐκεῖ!

Σηκώνει τὸ ἀκουστικό καὶ λέει μὲ τὴν πιὸ ἄγρια φωνή του:

— "Εμπρός! "Εδῶ Μπὶλ Φάκτ ἢ Κοντοστούπης! Πῶς; "Εσεῖς εἰστε, κύριε διευθυντά; Διατάξατε! Εἶμαι δημοσιογράφος καὶ ὅταν ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος μοῦ λέει νά... "Ε: Πῶς; Χάθηκαν τέσσερα ὁλόκληρα τραῖνα ὡς τώρα; Πα... Παναγίτσα μου! Καί... καὶ θέλετε νά πάω ἐκεῖ νά κάνω ἓνα ρεπορτάζ; "Ιησοῦ Χριστέ! Βάλε τὸ χεράκι σου!... Δὲν πάω, κύριε διευθυντά! "Αφοῦ χάθηκαν ὁλόκληρα τραῖνα, σκέψου τί θὰ πάθω ἐγώ! Δέν... πάω! Δέν... Χριστούλη μου!

Παρατάει τὸ ἀκουστικό καὶ ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ πέση θареиὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Χάθηκα!, μουρμουρίζει. "Ελσα, μπορεῖς νά με λές... Μηδὲν ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός!

— Μηδέν; λέει μὲ ἀπορία ἢ "Ελσα. Γιατί;

— Γιατί ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος μου μὲ διέταξε νά πάω νά κάνω ἓνα ρεπορτάζ σ' ἓνα μέρος, ὅπου χάνονται — λέει — ὁλόκληρα τραῖνα! "Αν δὲν πάω, θὰ με ἀπολύσῃ! Καταλαβαίνει, λοιπόν,

τί θὰ γίνη! Θὰ πάω καὶ θὰ χαθῶ, φυσικά! Κι' ὅταν χαθῇ κανεῖς, τί εἶναι; "Ενα... μηδέν! Λέγε με, λοιπόν, Μηδέν καὶ δὲ θὰ πέσης ἔξω!

— Δὲ νομίζεις πῶς ἐξογκώνεις τὰ πράγματ'α μὲ τὴ φαντασία σου, κύριε... Μηδέν; λέει ἢ "Ελσα. "Αν ἤμουν στὴ θέσι σου θὰ πῆγαίνα εὐχαρίστως! "Εξάλλου, εἶμαι σίγουρη πῶς κανένα τραῖνο δὲν ἔχει χαθῇ! Τί εἶναι τὰ τραῖνα... πορτοφόλια γιὰ νά χάνονται ἔτσι;

"Ο Κοντοστούπης ἀρχίζει νά παῖρνη θάρρος.

— Πολύ σωστά!, λέει. Δὲν μπορεῖ νά χάθηκαν ὁλόκληρα τραῖνα! "Αν... χάθηκαν ὁμῶς; Φοβᾶμαι, "Ελσα! Φοβᾶμαι νά πάω μόνος μου! Καὶ ξέρεις, "Ελσα, ὅταν λείπει ὁ Τζίμ, ἐγώ εἶμαι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἀσφάλειά σου! Δὲν μπορῶ, λοιπόν, νά σ' ἀφήσω μόνη ἐδῶ! "Η θὰ σὲ πάρω μαζί μου ἢ θὰ μείνω κι' ἐγώ ἐδῶ!

"Η "Ελσα χαμογελάει. Καταλαβαίνει ποῦ θέλει νά καταλήξῃ ὁ Κοντοστούπης. Θέλει νά τὴν πάρῃ μαζί του, γιὰ νάχη συντροφιά...

— Πολύ καλά, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει. Θάρθῶ μαζί σου. Θὰ ξεκινήσουμε τώρα μὲ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Τζίμ. "Ετσι, θὰ περάσουν πιὸ ὁμορφα οἱ ὥρες ὥσπου νά γυρίσουν ὁ Τζίμ κι' ὁ Ντάνυ...

Καθησυχασμένος τώρα, ὁ νάνος κάνει πάλι τὸν παλληκαρά:

— Καλά, "Ελσα!, λέει.

Σου... επιτρέπω νάρθηξ μαζί μου, αφού το θέλεις! Και να μη φοβάσαι καθόλου, όσο έχεις δίπλα σου τον Κοντοστούπη!

— Μάλιστα, κύριε... Μη δέν!, απαντάει η "Ελσα γελώντας.

**Τὸ ἄρθρο τοῦ
Κοντοστούπη!**

Λίγες ώρες αργότερα, ο Κοντοστούπης κι' η "Ελσα θα δίζουν ανάμεσα στα δέντρα και στους θάμνους μιας ξερονιχίας.

"Εχει ξημερώσει. "Εχουν αφήσει το αυτοκίνητό τους στο δημόσιο δρόμο, διακόσια μέτρα πιά περα, και προχωρούν προς τις ράγιες όπου χάνονται με τόσο μυστηριώδη τρόπο τα τραίνα.

Φτάνουν σ' ένα λόφο, ανεβαίνουν πάνω του και κατεβαίνουν από την άλλη μεριά. Βρίσκονται τώρα μέσα σέ μια κοιλάδα, κοντά στο στόμιό της σήραγγας.

Ένα ζευγάρι γυαλιστερές ράγιες έρχονται από την άλλη άκρη της κοιλάδας και χάνονται μέσα στο σκοτάδι της σήραγγας.

— Φτάσαμε!, λέει ο Κοντοστούπης. Νά οι ράγιες! Πάνω σ' αυτές τις ράγιες γλιστρούν τα τραίνα που χάνονται! Φαίνεται όμως πώς αυ-

τά είναι παραμύθια, "Ελσα, γιατί όλα εδώ είναι ήσυχά και χαρούμενα!... Μη νομίζεις όμως πώς θα το γράψω αυτό στο άρθρο μου! Χά, χά, χά! Θα γράψω πράγματα που θα κάνουν τους αναγνώστες να ριγήσουν από φρίκη! "Ακου τί θα γράψω...

Και ο Κοντοστούπης απαγγέλλει με στόμφο:

«Περπατώ μέσα στις άγριες έρημιές, περιμένοντας το τραίνο, που είναι προωρισμένο να χαθί όπως όλα τ' άλλα! Ξαφνικά, σαν μέσα από τα έγκατα της γης, αναπηδούν μπροστά μου γκάγκστερς!

»Είμαι έντελώς άοπλος! Τί να κάνω; Νά φύγω; Αυτό δεν ταιριάζει ούτε στο χαρὰκτήρα μου, γιατί είμαι άγριος και θαρραλέος, ούτε στο έπάγγελμά μου, γιατί είμαι ένας από τους καλύτερους δημοσιογράφους της 'Αμερικής! Είναι καθήκον μου να τους αντιμετωπίσω, αν και έχουν πολυθόλα πάνω τους!

»Όρμώ έναντίον τους! Χτυπώ τον πρώτο και τον ρίχνω χάρω αναίσθητο! Κάνω να χυμίσω έναντίον των άλλων... Την ίδια στιγμή όμως τραβούν την σκανδάλη και τα πολυθόλα αρχίζουν να θάλλουν! Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ! Μπάμ!... Χριστουλάκη μου! Τί είναι αυτό;»

Πραγματικά πολυθόλα αρχίζουν να κροτούν! "Η "Ελσα κι' ο Κοντοστούπης γυρίζουν και βλέπουν ένα τραίνο να έρχεται.

Στόν αέρα, πάνω από τὸ τραῖνο, πετοῦν ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνός! Ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου, ἓνα πολυβόλο ρίχνει ἐναντίον τους!

— Ἀγίοι Πάντες!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Τί εἶμαι; Προφήτης; Μόλις ἔκανα «μπάμ, μπάμ!», τὸ πολυβόλο ἄρχισε νὰ ρίχνῃ! Παναγίτσα μου! Στόμα εἶναι αὐτὸ ποῦ ἔχω ἤ... πολυβόλο! «Ωχ! Μ' ἔπιασε ἡ καρδούλα μου! «Ωχ! Πάει ὁ Κεραυνός! Πάει τὸ Κεραυνάκι μου! Πάει ὁ Ντάνυ μου!

— Θεέ μου!, φωνάζει ἡ Ἐλσα. Τὸ παιδί μου!

Βλέπουν τότε τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ ἀρπάξῃ τὸν Κεραυνὸ στὸν αέρα καὶ νὰ τὸν ἀκουμπάει χάμω. Ἐπειτα τὸν βλέπουν νὰ πετάῃ πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Ὁ Κοντοστούπης, μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὴν τρομάρα, ἀκουμπάει σ' ἓνα θράχο τρέμοντας. Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ τραίνου καὶ γουρλώνει τὰ μάτια του, ἀνοίγοντας τὸ στόμα του μιά σιθιαμὴ.

— Τό... τό... τραῖνο!, τραυλίζει. Χάθηκε τὸ τραῖνο! Ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μας καὶ τώρα δὲν τὸ βλέπω! Χάθηκε, Ἐλσα! Χάθηκε, σοῦ λέω! Μανούλα μου! Ὁλόκληρη... τραινάρα! Σκέψου τί θὰ γίνω ἐγώ! Σκόνῃ θὰ γίνω, Θεοῦλά μου!

Καθὼς εἶναι ἀκουμπισμένος πάνω στὸ θράχο, ὁ νάνος νοιώθει ἓνα ἐλαφρὸ τράνταγμα. Ὁ θράχος σαλεύει!

— Σεισμός!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης πηδώντας μακρυά. Σεισμός! Ἡ γῆ θ' ἀνοίξῃ νὰ μὲ καταπιῇ!

Ἡ γῆ ἀνοίξε, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ τὸν καταπιῇ, ἀλλὰ γιὰ ν' ἀφήσῃ νὰ θγοῦν μέσα ἀπὸ τὸ θράχο μερικοὶ ἄνθρωποι ὠπλισμένοι μὲ πιστόλια καὶ αὐτόματα!

— Ψηλά τὰ χέρια!, φωνάζουν στὸν Κοντοστούπη καὶ στὴν Ἐλσα. Προχωρήστε μέσα στὴ σήραγγα!

Ὁ νάνος παραληρεῖ τώρα ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Θὰ κάνουμε ὅ,τι θέλετε, καλοὶ μου ἄνθρωποι! Εἶμαστε ἔτοιμοι νὰ πέσουμε ἀκόμα καὶ στὴ φωτιά γιὰ σᾶς! Σᾶς... σᾶς ἀγαποῦμε! Σᾶς...

Μὰ ἡ Ἐλσα δὲν ἐννοεῖ νὰ πέσῃ αἰχμάλωτῃ στὰ χέρια τῶν κακούργων.

Παίρνει μιά βαθεῖα ἀνάσα καὶ φωνάζει:

— Βοήθεια! Βοήθεια!

Ἀφορμὴ ζητοῦσε ὁ Κοντοστούπης.

— Βοήθεια!, οὐρλιάζει. Ἀγίοι Πάντες! Βοήθεια!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς γκάγκστερς, ποῦ ἦταν πολὺ κοντὰ του, σηκώνει τὸ αὐτόματό του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ!

Μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια ὁ νάνος, ἀπλώνει σπασμωδικὰ τὰ μπράτσα του κλαψουρίζοντας. Τὸ ἓνα τοῦ χέρι συναντᾷ τὴν κάνη τοῦ αὐτόματου καὶ τὰ δάχτυλά του τυλίγονται γύρω της.

Χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει ὁ Κοντοστούπης, τραβάει μὲ δύναμι τὸ ὅπλο καὶ φέρνει ἔτσι

κοντά του τόν γκάγκστερ.

Καί τότε, έντελῶς ένστικτω δῶς, ὁ νάνος ἐφαρμόζει μιὰ λαβή ζίου-ζίτσου, πού τοῦ εἶχε μάθει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἀρπάζει τὸ ἓνα χέρι τοῦ ἀντιπόλου του, κάνει μεταβολή, περνάει τὸ χέρι πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του καὶ σκύβει ἀπό-

τομα τραβῶντας τὸ χέρι.

Τὸ κορμὶ τοῦ γκάγκστερ χάνει τὴν ἐπαφή του μὲ τὸ ἔδαφος, περνάει πάνω ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, θρονιάει χόμω καὶ μένει ἐκεῖ ἀσάλευτο!

Βλαστημῶντας ἄγρια, ἓνας ἄλλος κακοῦργος γυρίζει τὸ

Ὁ Κεραυνὸς ἔπεσε λιπόθυμος στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του.
 ἐνῶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐξακολουθοῦσε νὰ σφυροκοπῇ τοὺς κακοποιούς.

όπλο του προς τόν Κοντοστούπη. Τò δάχτυλό του αρχίζει νά τραβάει τή σκανδάλη.

‘Ο νάνος παίζει...
πεντόβολα!

Μά δέν προλαβαίνει νά πυροβολήση! Κάτι πολύ σκληρό καί πολύ όρμητικό τόν χτυπάει στο κεφάλι σάν σφυρί καί τόν ρίχνει άναίσθητο!

Είναι ό Κεραυνός, πού μέ τόν πιτέρα του ήρθε νά βοηθήσει τή μητέρα του καί τόν Κοντοστούπη!

Τήν ίδια στιγμή, ό ‘Υπεράνθρωπος ρίχνεται πάνω στους άλλους. Μιά γροθιά κι’ ό πρώτος άπ’ αύτούς ταξιδεύει γιά τόν άλλο κόσμο. Μιά κλωτσιά κι’ ένας άλλος σηκώνεται στόν άέρα καί πηγαίνει νά χαθή μέσα στη σήραγγα... πετώντας!

“Ενας άλλος όμως στρέφει τò πιστόλι του προς τήν “Ελσα καί τραβάει τή σκανδάλη!

‘Ο Κοντοστούπης ούρλιάζει άπό φρίκη καί κλείνει τὰ μάτια του γιά νά μη τή γυναίκα του φίλου του νά πέφτη νεκρή!

Μά ό μικρός Ντάνυ άγρυπνάει! Μè τή γρηγοράδα τού συνονόματού του, τού κεραυνού, ρίχνεται άνάμεσα στη μητέρα του καί στο πιστόλι μέ τὰ χέρια του άπλωμένα μπροστά.

Τότε συμβαίνει κάτι άπρόσδοκτο. “Η σφαίρα χτυπάει τόν Κεραυνό στην παλάμη τού άριστερού του χεριού. “Η άριστερή παλάμη τού Κεραυνού, όπως ή άριστερή φτέρνα τού ‘Υπεράνθρωπου, είναι τὰ πιο εύαίσθητα μέρη τού σώματος τών δύο φίλων μας.

“Ενα δυνατό χτύπημα στα σημεία αυτά είναι άρκετό γιά νά τούς κάνει νά χάσουν γιά λίγο τīs αισθήσεις τους.

“Ετσι, ή σφαίρα, μολονότι δέν τρυπάει τò χέρι του, ρίχνει τόν Κεραυνό λιπόθυμο. “Η “Ελσα προλαβαίνει καί τόν άρπάζει στην άγκαλιά της, κλαίγοντας άπό τή λύπη της, ενώ ό ‘Υπεράνθρωπος συνεχίζει τή μάχη του μέ τούς άλλους γκάγκστερς.

Μά ή Κεραυνός δè μένει άναίσθητος περισσότερο άπό δυό δευτερόλεπτα. Τινάζεται πάνω καί ρίχνεται στους κακούργους.

Μέσα σè ένα - δυό λεπτά, όλοι οι κακοποιοί είναι πεσμένοι χάμω, άλλοι άναίσθητοι κι’ άλλοι νεκροί!

‘Ο Κοντοστούπης, πού είχε μείνει σ’ όλο αύτò τò διάστημα μέ τὰ μάτια κλειστά, άνοίγει σιγά - σιγά τὰ βλέφαρά του, βλέπει τò άποτέλεσμα τής μάχης καί τραβάει μιὰ θαθεία άνάσα γεμάτη άνακούφισι.

Γυρίζει στους δυό φίλους του μέ θυμωμένο ύφος.

— Δέν κάνατε καθόλου καλά πού άνακατευτήκατε στις δουλειές μου!, λέει. Γιατί δέ μ’ άφήσατε νά κανονίσω μό-

νος μου τούς λογαριασμούς μου μ' αυτούς τούς παλιανθρώπους;

— Ο Κεραυνός θάζει τὰ γέλια.

— Μὰ δὲ φώναξες... «Βοήθεια», Κοντοστούπη;

— Ναί, μὰ δὲ φώναξα ἐσᾶς! Ζήτησα ἀπὸ τούς Ἁγίους Πάντες νὰ μοῦ δώσουν δύναμι γιὰ νὰ τὰ θγάλω πέρα!... Κρίμα! Ἐχασα μιὰ σπουδαία εὐκαιρία νὰ γυμνάσω λίγο τὰ μπράτσα μου! Ἔτσι μοῦρχειται νὰ σηκώσω μερικοὺς θράχους καὶ νὰ παίξω μ' αὐτούς... πεντόβολα!

— Ἀφῆσε τὰ καλαμπούρια, Κοντοστούπη!, λέει αὐστηρά ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐδῶ συμβαίνουν τρομερά καὶ ἀνεξήγητα πράγματα! Ὀλόκληρα τραῖνα χάνονται καί... Μὰ δὲν μοῦ λές Ἐλσα, πῶς θρέθηκες ἐδῶ μὲ τὸν Κοντοστούπη;

— Τοῦ ἀνέθεσαν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα νὰ κἀν ἓνα ρεπορτάζ γιὰ τὰ τραῖνα ποὺ χάνονται καὶ μὲ πῆρε μαζί του, γιατί φοβόταν νάρθῃ μόνος!

Ὁ Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ ντροπὴ καὶ θυμό.

— Ἔ; γρυλλίζει. Μπράβο, Ἐλσα! Αὐτὸ λέγεται ἀχαριστία! Ἐγὼ σὲ πῆρα μαζί μου γιὰ νὰ μὴ σ' ἀφήσω μόνη σου κι' ἐσύ...

Δὲν μπορεῖ νὰ συνεχίσῃ, γιατί ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνός κι' ἡ Ἐλσα ἔχουν ξεσπάσει σὲ ἀκράτητα γέλια, ποὺ σκεπάζουν τὰ λόγια του...

Ἐπειτα, ὁ Ὑπεράνθρωπος σοβαρεύεται καὶ λέει:

— Τώρα, Ἐλσα, θὰ γυρίσῃς σπῆτι! Ὅπως εἶδες, ἡ παρούσια σου ἐδῶ σὲ θάζει σὲ κίνδυνο θανάτου καὶ ἀποτελεῖ ἐμπόδιο γιὰ μένα! Θὰ γυρίσῃς στὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ πᾶς νὰ μᾶς περιμένῃς στὸ σπῆτι! Καλὸ θὰ ἦταν νάρθῃ κι' ὁ Κοντοστούπης μαζί σου, ἀλλὰ, ἂν δὲν κἀν τὸ ρεπορτάζ ποὺ τοῦ ἀνέθεσαν, θὰ τὸν ἀπολύσουν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα! Ἐξάλλου, θέλει νὰ γυμνάσῃ λίγο τὰ μπράτσα του, ὅπως εἶπε! Δὲν εἶν' ἔτσι, Κοντοστούπη;

Μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ φόβο, ὁ νάνος κάνει «ναί», μὲ τὸ κεφάλι του. Καταλαβαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κἀν διαφωρητικά. Ἄν γυρίσῃ στὴν ἐφημερίδα χωρὶς τὸ ρεπορτάζ, θὰ τὸν πετάξουν ἔξω μὲ τίς κλωτσιές! Πρέπει νὰ μείνῃ, λοιπόν. Ἀλλωστε, μαζί μὲ τούς δυὸ πανίσχυρους φίλους του κινδυνεύει πολὺ λιγώτερο.

Κάνει τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία καὶ λέει:

— Καὶ θέβαια θέλω νὰ γυμνάσω τὰ μπράτσα μου!

Ἡ Ἐλσα ἀποχαιρετᾷ τὰ ἀγαπημένα της πρόσωπα καὶ ἀπομακρύνεται.

Ἀνεβαίνει στὴν πλαγιὰ τοῦ λόφου, φτάνει στὴν κορυφὴ του καὶ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὴν ἑλλῆ μεριά.

Μόλις χάνεται ὁμως ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἄντρα της, τοῦ παιδιοῦ της καὶ τοῦ νάνου, συμβαίνει κάτι τρομερό.

Μέσ' ἀπὸ ἓνα θράχο, ποὺ

ανοίγει ξαφνικά στα δύο, πετάγονται τρεις άντρες. Τὴν ἀρπάζουν, τῆς φράζουν τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ φωνάξη καὶ τὴν κουβαλοῦν μέσα στοῦ θράχου, ποὺ κλείνει πάλι!...

Χωρὶς νὰ υποψιάζεται αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβῇ, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὴ μέση καὶ πετάει, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Κεραυνό.

Γυρίζει πίσω στοῦ ὄρυχείου τοῦ «Σεληνίου». Ἔχει ἕνα σχέδιο, ἕνα παράτολμο, παράξενο σχέδιο...

Τὸ μυστήριον λύνεται

ΙΓΕΣ ὥρες ἀργότερα, ἕνα ἄλλο τραῖνο ταξιδεύει πάνω στὶς ράγιες ποὺ ἀστράφτουν στὸν ἥλιο. Τὸ ὀδηγεῖ ἕνας μηχανικός, ντυμένος μὲ μιὰ λερωμένη φόρμα. Μαζί του εἶναι ἕνα παιδί, ποὺ φορεῖ κι' αὐτὸ μιὰ φόρμα, κι' ἕνας μικρόσωμος ἄντρας, σχεδὸν νάνος, ποὺ ἡ μεγάλη γαμψή καὶ κόκκινη μύτη του σαλεύει σπασμωδικὰ ἀπὸ τὴν ταραχή.

Εἶναι ὁ Τζίμ Μπάρτον, ὁ Ντάνυ κι' ὁ Κοντοστούπης, ποὺ ταξιδεύουν γιὰ μιὰ τολμηρὴ ἀποστολή, γιὰ τὴν πιὸ παράξενη περιπέτεια τῆς ζωῆς του. Πηγαίνουν μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους, νὰ ἀνακαλύψουν πῶς χάνονταν τὰ τραῖνα!

Ὁ νάνος παραμιλάει ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Αὐτὲς εἶναι οἱ τελευταῖ-

ες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου!, μουρμουρίζει. Τὸ ξέρω καλὰ αὐτό! Ἔχω κακὰ προαισθήματα! Θὰ χαθῇ τὸ τραῖνο καὶ θὰ χαθοῦμε κι' ἐμεῖς μαζί του κι' ὁ κόσμος θὰ μείνη... χωρὶς Κοντοστούπη!

Πλησιάζουν στὴν κοιλάδα, ὅπου εἶχε χαθῇ τὸ ἄλλο τραῖνο, λίγες ὥρες πρὶν. Ὁ Τζίμ τραβάει ἕνα σκοινάκι καὶ τὸ τραῖνο σφυρίζει διαπεραστικά.

Ὁ Κοντοστούπης ἀναπηδάει τρομαγμένος καὶ ἡ ἀνάσα του πιάνεται. Τὰ νεῦρα του εἶναι τόσο τεντωμένα ὥστε ἀκόμα καὶ οἱ πιὸ ἀθῶοι κρότοι τὸν τρομάζουν.

Σὲ ἄλλη περίστασι, ὁ Ντάνυ θὰ τοῦ ἔκανε κρᾶζούρα. Μὰ τώρα τὸ παιδί ἔχει ἄλλοι στραμμένη τὴν προσοχή του.

Μὲ τὰ διαπεραστικά μάτια του, κυττάζει γύρω τοὺς θράχους, τὰ δέντρα, τὶς ράγιες, τὸν οὐρανὸ, προσπαθώντας νὰ μαντέψῃ ἀπὸ ποῦ θὰ προερχόταν ἡ ἐπίθεσις καὶ πῶς θὰ ἐξαφανιζόταν τὸ τραῖνο!

Τώρα, τὸ τραῖνο γλυστρεῖ μέσα στὴν κοιλάδα, προχωρώντας πρὸς τὸ κέντρο τῆς.

Ξαφνικά, κάτι ἀλλόκοτο καὶ καταπληκτικὸ συμβαίνει. Τὸ τραῖνο σταματᾷ ἀπτότομα, σὰν νὰ τὸ εἶχε πιάσει τὸ χέρι ἑνὸς γίγαντα καὶ νὰ τὸ εἶχε καρφώσει στὸ ἔδαφος!

— Παναγίτα μου!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Τὶ εἶναι αὐτό; Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου!

Γιὰ μιὰ-δύο στιγμὲς, δὲ συμβαίνει τίποτα. Ἐπειτα, ἐν-

τελῶς ἀπότομα, τὸ ἔδαφος μαζὶ μὲ τίς ράγιες ὑποχωρεῖ γοργά!

Τὸ τραῖνο χάνεται μέσα στὸ ἄνοιγμα ποὺ σχηματίζεται! Κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, οἱ ράγιες γέρνουν ἐλαφρὰ κάνοντας τὸ τραῖνο νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ περάσῃ σὲ κάτι ἄλλες ράγιες μέσα σὲ μιὰ μεγάλη ὑπόνομο!

"Επειτα, οἱ ράγιες, μαζὶ μὲ ὅλο τὸ κομμάτι τῆς γῆς ποὺ εἶχε ὑποχωρήσει, ἀνυψώνονται, πάλι καὶ ξαναμπαίνουν στὴ θέσι τους. Τίποτα δὲν προδίδει ὅτι ἓνα τραῖνο εἶχε χαθῇ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!

Κάτω, μέσα στὴν ὑπόνομο, τὸ τραῖνο κυλάει τώρα ἀπαλά καὶ σταματᾷει μπροστὰ σ' ἓναν τοῖχο.

Κανένας δὲ φανερώνεται. Μιὰ φωνὴ λέει μόνο:

— Σηκώστε ψηλὰ τὰ χέρια! Πολυθόλα εἶναι ἔτοιμα νὰ ρίξουν ἐναντίον σας ἀπὸ τρύπες τοῦ τοίχου!

Ὁ Τζιμ κι' ὁ Ντάνυ σηκώνουν τὰ χέρια. Ὁ Κοντοστούπης τοὺς μιμεῖται τρέμοντας σὰν ξερὸ φύλλο ποὺ τὸ χτυπάει ὁ βοριᾶς!

— Μή... μή, ἀδερφάκια μου!, τραυλίζει. Μὴν πυροβολήσετε γιατί μπορεῖ νὰ μὲ πιάσῃ ἡ καρδιά μου καὶ νὰ πάθω συγκοπή! Ἐξάλλου, δὲν ξέρετε μὲ ποιοὺς ἔχετε νὰ κάνετε! Ἐχετε μπροστὰ σας τόν...

Ὁ Τζιμ τὸν σκουντάει μὲ τὸ πόδι του.

— Σκαμνός, Κοντοστούπη!,

τοῦ ψιθυρίζει. Δὲν πρέπει νὰ καταλάβουν ἀκόμα πὼς εἶμαι ὁ Ὑπεράνθρωπος!

Ὁ τοῖχος ἀνοίγει σὲ μερικὲς μεριές καὶ σχηματίζονται πόρτες. Μερικοὶ ἔνοπλοι πλησιάζουν ἀπειλητικά.

Ψάχνουν τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς κατεβάζουν μὲ σπρωξιές ἀπὸ τὸ τραῖνο.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐνόπλους ἀνεβαίνει πάνω καὶ τραβάει τὴ σφουρίχτρα. Ὁ τοῖχος παραμερίζει καὶ τὸ τραῖνο ξεκινᾷ ἀργὰ μέσα σὲ μιὰ μισοσκότεινη ἀνηφορικὴ ὑπόνομο.

Οἱ ἄλλοι ὀπλοφόροι γυρίζουν στοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους.

— Τί μᾶς ἔλεγε, νάνο; ρωτᾷει ἓνας τὸν Κοντοστούπη. Ποιὸν ἔχουμε μπροστὰ μας; Ἐ;

— Τόν... τὸν Κοντοστούπη!, ἀπαντᾷ αὐτός. Τόν... πῶς δυνατόν ἄνθρωπο τοῦ κόσμου! Τὸν πῶς...

Μιὰ δυνατὴ καρπαζιά τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὴ μιλιὰ του καὶ τὸν κόσμο ὀλόγυρα!

— Μιὰ τέτοια κουταμάρα σκόμα νὰ πῆς, σοῦκομα τὴ γλῶσσά, παλιοσκούληκο!, γρυλλίζει ὁ κακοῦργος. Ἐμπρός! Προχωρεῖτε! Θὰ σᾶς πᾶμε στὸν ἀρχηγό!

Ἀμίλητοι ὁ Τζιμ, ὁ Ντάνυ κι' ὁ Κοντοστούπης προχωροῦν μέσα στὴν ὑπόνομο, ἐνῶ οἱ ὀπλοφόροι τοὺς σπρώχνουν ἀπὸ πίσω θάνασσα.

Περπατοῦν ἔτσι γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Ἐπειτα, στρίβουν δεξιά καὶ μπαίνουν μέσα σ' ἓ-

να μεγάλο δωμάτιο, όπου, πίσω από ένα τραπέζι, είναι καθισμένος ένας ψηλός και λιγνός άντρας με σατανικά χαρακτηριστικά.

Οι κακοποιοί έτοιμάζουν σκοινιά για να δέσουν τους αίχμαλώτους, αλλά ο ψηλόλιγνος άντρας τους σταματάει.

— Νομίζω, λέει, πώς είναι περιττό να τους δέσετε! "Αν δεν κάνω λάθος, έχουμε την τιμή να φιλοξενούμε τον 'Υπεράνθρωπο και το γυιό του, τον Κεραυνό!

Ο Τζιμ τόν κυττάζει κατάπληκτος. Πώς ο άνθρωπος εκείνος είχε ανακαλύψει την πραγματική ταυτότητά του; Πώς είχε μαντέψει πώς ο μουντζούρης οδηγός της ατμομηχανής κι' ο ξακουστός 'Υπεράνθρωπος είναι το ίδιο πρόσωπο;

Με γοργές κινήσεις, ο Τζιμ θγαάζει τη λερωμένη φόρμα του. 'Ο Ντάνυ τόν μιμείται. Μπροστά στον αρχηγό τών γκάγκστερς στέκονται τώρα οί δυο δυνατότεροι άνθρωποι που έζησαν ποτέ πάνω στη γη, ο 'Υπεράνθρωπος κι' ο Κεραυνός!

— Πριν προχωρήσουμε, λέει ο 'Υπεράνθρωπος, μπορείς να μου εξηγήσης ποιός είσαι, ποιά είναι τὰ σχέδιά σου και πώς μάντεψες την πραγματική ταυτότητά μου;

— "Ω, είναι πολύ απλό, απαντάει ο ψηλόλιγνος άντρας. Σήμερα τὸ πρωί έπετέθης εναντίον πολλών ανθρώπων μου και τούς εξώντωσες! Λί-

γο αργότερα, ένα άλλο τραίνο με «Σελήνιο» ξεκίνησε, μολονότι ήταν ολοφάνερο πώς θά εξαφανιζόταν κι' αυτό όπως τὸ πρώτο! Οί παρατηρηταί που έχω τοποθετήσει σέ διάφορα σημεία στην έπιφάνεια του έδάφους, ανέφεραν ότι τὸ τραίνο δέ συνωδευόταν από τόν 'Υπεράνθρωπο! Ήταν λοιπόν, φυσικό νά συμπεράνω ότι, αφού δέν συνώδευες τὸ τραίνο, τὸ ὡδηγοῦσες ἐσύ ὁ ἴδιος!

— Πολύ ξεύπνα τὰ συμπεράσματά σου!, λέει ὁ 'Υπεράνθρωπος. Περιμένω νά ἀπαντήσης καί στίς ἄλλες ἐρωτήσεις μου, πρὶν ἀρχίσω νά ἐπιβάλλω τὴ δικαιοσύνη!

— Μιλᾶς σάν νά νομίζης πώς σέ φοβοῦμαι!, λέει ὁ ψηλόλιγνος άντρας. Μάθε πρῶτ' ἀπ' ὅλα πώς δέ σέ φοβοῦμαι! Δέν μπορεῖς νά μοῦ κάνης τίποτα! Καί τώρα, ἀκου...

'Ο Γύπας!

ΑΙ ὁ ἀρχηγός τών κακοποιῶν συνεχίζει με ἀργή, σταθερή φωνή:

— Τὸ ὄνομά μου θά σοῦ εἶναι ἄγνωστο, 'Υπεράνθρωπε. Μὲ λένε Τζήν Οὐίλλιαμς, μὰ οἱ φίλοι μου μὲ ξέρουν ὡς Γύπα, ἐξαιτίας τῆς σκληρότητός μου καί τῆς ἐπιθετικότητός μου! Εἶμαι ἀρχηγός μῆς πολὺ μεγάλης συμμορίας "Ὡς πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ληστεύαμε τράπεζες καί τραίνα. "Ὁταν ὅμως μάθαμε γιὰ τὸ δρυχεῖο «Σεληνίου» καί γιὰ τὴ

σημασία του νέου στοιχείου, καταλάβαμε πώς είχαμε μπροστά μας την ευκαιρία να γίνουμε όλοι μας δισηκατομμυριοῦχοι! Θά φτιάχναμε βόμβες «Σεληνίου» και θα τις πουλούσαμε πανάκριβα σε διάφορα κράτη έχθρικά πρὸς τὴν Ἀμερική!... Ληστέψαμε, λοιπόν, μιὰ μεγάλη τράπεζα καὶ μὲ τὰ χρήματα πού πήραμε φτιάξαμε ἓνα ὑπόγειο ἐργοστάσιο βομβῶν, κάτω ἀπὸ τὶς ράγιες τοῦ τραίνου πού μετέφερε τὸ μετάλλευμα. Ὅταν τὸ τραῖνο φτάνει σ' ὠρισμένο σημείο, τὸ σταματάμε μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς μεγάλου μαγνήτου κρυμμένου μέσα στὴ γῆ κι' ἐπειτα, πατώντας ἓνα κουμπί, κάνουμε ἓνα ὀλόκληρο κομμάτι τοῦ ἐδάφους νὰ βουλιάζῃ στὴ γῆ μαζί μὲ τὶς ράγιες καὶ τὸ τραῖνο! Ἐξυπνο, ἔ;

Καὶ ὁ Γύπας χαμογελάει, καμαρώνοντας. Ἐπειτα συνεχίζει:

— Τὸ πρόβλημα ἦταν πῶς θά φτιάχναμε τὶς βόμβες «Σεληνίου». Εἴμαστε γκάγκστερς κι' ὄχι ἐπιστήμονες! Τὸ λύσαμε ὅμως τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀπάγοντας μερικοὺς ἐπιστήμονες εἰδικούς μὲ τὴν ἀτομικὴ βόμβα! Τους θάλαμε στὸ ὑπόγειο ἐργοστάσιό μας καὶ τοὺς ἀναγκάσαμε νὰ δουλεύουν γιὰ μᾶς!

Ὁ Γύπας σηκώνεται καὶ προσθέτει:

— Ἀκολουθήστε με ἂν θέλετε νὰ δῆτε τὸ ἐργοστάσιο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, πού μὲ δυσκολία συγκρατοῦσε τὸν ἔ-

αὐτό του ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν κακούργων.

Μὰ ὁ Γύπας μαντεύει τοὺς σκοπούς του καὶ ἓνα σατανικό χαμόγελο χαράζεται στὸ πρόσωπό του.

— Ὑπεράνθρωπε, λέει μὴν κάνης καμμιὰ ἀνοησία! Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ ὅτι κρατῶ τὴ γυναῖκά σου!

Κρῦος ἰδρῶτας λούζει τὸ κορμὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ ὁ Κεραινὸς ἀφήνει μιὰ κραυγὴ φρίκης. Ἡ μοῖρα τοὺς τῶχει, κάθε φορὰ πού παλεύουν μὲ ἐχθροὺς τῆς ἀνθρωπότητος ἢ τῆς Ἀμερικῆς, νὰ πέφτῃ στὰ χέρια τοὺς ἡ Ἑλσα;

Μιὰ θαθεῖα πίκρα χύνεται στὴν ψυχὴ τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Ἡ ἀγαπημένη του θρίσκεται πάλι σὲ κίνδυνο! Θά κατορθώσῃ νὰ τὴν σώσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ ἢ θά χαθῇ μαζί της κι' αὐτὸς κι' ὁ Ντάνυ κι' ὁ Κοντοστούπης;

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ ἀνῆμπορη λύσσα, ἀκολουθεῖ τὸν Γύπα, πού θγαίνει στὸ διάδρομο. Προχωροῦν γιὰ λίγη ὥρα κι' ἐπειτα μπαίνουν μέσα μιὰ ἀπέραντη καὶ πανύψηλη αἴθουσα.

Τεράστιες μηχανὲς λειτουργοῦν ἐκεῖ μέσα ἀθόρυβα μετατρέποντας τὸ μετάλλευμα σὲ καθαρὸ «Σελήνιο» καὶ τὸ «Σελήνιο» σὲ κάτι μικροσκοπικὲς βόμβες.

Ὁ Γύπας δείχνει τὶς βόμβες μὲ καμάρι.

— Αὐτὲς εἶναι οἱ πρῶτες βόμβες «Σεληνίου»!, λέει.

“Έχουν τή δύναμι δέκα άτομικῶν βομβῶν καί μιὰ ἀπ’ αὐτῆς μπόρεῖ νά καταστρέψῃ μιὰ μεγάλη πόλι! Καταλαβαίνεις πόσα θά πληρώσουν τὰ διάφορα κράτη γιά νά τίς ἀγοράσουν!

— Θε...ούλη μου!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. Βγάλτε με ἀπό δῶ μέσα! Δέ μοῦ ἀρέσει καθόλου τό... κλίμα! Εἶναι κάπως θαρὺ γιά μένα!... Τί...τί... θά γίνῃ ἂν μιὰ ἀπό τίς βόμβες αὐτῆς πάρει φωτιά;

— Δέ θά μείνῃ τίποτα οὔτε ἀπό μᾶς οὔτε ἀπό τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ οὔτε ἀπό τὸ βουνὸ κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο θρискόμαστε!, ἀπαντᾷ ὁ Γύπας.

— Βγάλτε με ἀπὸ δῶ μέσα!, κλαψουρίζει πάλι ὁ νάνος.

— Θά σᾶς ἀφήσω ὅλους σας νά φύγετε, λέει ὁ Γύπας. Θά σᾶς ἀφήσω ἐλεύθερους! Θά κρατήσω ὅμως τὴ γυναῖκα σου, Ὑπεράνθρωπε! Θά εἶμαι ἔτσι σίγουρος πῶς δέ θά δοκιμάσης νά μοῦ κάνῃς κακό! Ὅταν κατασκευάσουμε μερικές χιλιάδες βόμβες «Σεληνίου», θά φύγουμε ἀπὸ ἐδῶ καί τότε θά ἀφήσω ἐλεύθερη τὴ γυναῖκα σου!...

Ἀμίλητος, μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ σάν νεκροῦ, ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττάζει τὸν ἐγκληματικὸ ἐκείνον ἄνθρωπο. Τί νά κάνῃ; Νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα καί νά ὀρμήσῃ ἐναντίον του; Τί θά γινόταν στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἢ «Ελ-

σα; Θά προλάβαινε νά τὴν σώσῃ ἢ...

Ἡ φωνὴ τοῦ Γύπα διακόπτει τίς σκέψεις του:

— Ὑπεράνθρωπε!, λέει Δέν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος. Θά σέ ἀφήσω νά δῇς τὴ γυναῖκα σου πρὶν φύγῃς! Ἀκολουθήσέ με!

Γυρίζει καί θγαίνει ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι’ ὁ Κοντοστούπης τὸν ἀκολουθοῦν.

Μπαίνουν σ’ ἓνα ἄλλο δωμάτιο, πού εἶναι χωρισμένο στὴ μέση ἀπὸ ἓναν χοντρὸ γυάλινο τοῖχο. Πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο, στὸ βάθος τοῦ δωματίου, διακρίνεται μιὰ ἀμπαρωμένη ἀτσάλινη πόρτα.

Ὁ Γύπας πατάει ἓνα κουμπὶ κι’ ἓνα ἄνοιγμα σχηματίζεται στὸ χοντρὸ γυάλινο τοῖχο.

— Ἡ γυναῖκα σου θρискεται πίσω ἀπὸ τὴν ἀτσάλινη ἐκείνη πόρτα!, λέει στὸν Ὑπεράνθρωπο.

Μ’ ἓνα πήδημα, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι’ ὁ Κεραυνὸς περνοῦν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ γυάλινου τοίχου καί προχωροῦν πρὸς τὴν ἀτσάλινη πόρτα.

Ὁ Γύπας πιέζει πάλι τὸ κουμπὶ κι’ ἡ γυάλινη πόρτα κλείνει. Πιέζει ἓνα ἄλλο κουμπὶ καί ἓνα μενεξεδένιο φῶς φωτίζει τὸ μέρος τοῦ δωματίου πού εἶναι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ γυάλινου τοίχου.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι’ ὁ Κεραυνὸς σταματοῦν ἀπότομα, σάν νά μαρμάρωσαν ξαφνικά! Τὰ πρόσωπά τους συσπῶνται,

Δεμένοι, οι κακούργοι θαδίζουν προς την άδυσώπητη μοίρα που τους περιμένει: τὸ δικαστήριο καὶ τὴν ηλεκτρικὴ καρέκλα!

λές καὶ δοκιμάζουν ἀνυπόφορους πόνους!

Ἰδρώτας ἀρχίζει νὰ τρέχει ἀπὸ τὰ μέτωπά τους καὶ τὰ μέλη τους ἀρχίζουν νὰ τρέμουν σὰν νὰ τὰ διαπερνᾶ δινατὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα!

Ὁ Γύπας γελάει σαρκαστικά.

— Χά, χά, χά!, κάνει. Νάτος ὁ τρομερὸς Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ φοβερὸς Κεραυνός! Τί νομίζατε, ἀγαπητοί μου; Ὅτι θὰ νικούσατε τὸν Γύπα. τὴ μεγαλύτερη μεγαλοφυΐα ποὺ ἔχουν γεννήσει οἱ αἰῶνες; Ἦταν μεγάλο σφάλμα σου, Ὑπεράνθρωπε, νὰ παραγνωρίσης τὴν ἀξία μου καὶ τὸ πληρώνεις αὐτὸ τώρα! Σέ λίγη ὥρα, θὰ ἔχετε γίνει κι' οἱ δυὸ σας μιά ἀμορφὴ μᾶζα στὸ πάτωμα αὐτοῦ τοῦ δω-

ματίου! Τὸ φῶς ποὺ σᾶς λούζει εἶναι προϊόν τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ «Σεληνίου». Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ δουλεύουν στὸ ἐργοστάσιό μας, καθὼς ἐπεξεργάζονταν τὸ «Σελήνιο», ἀνακάλυψαν ἓνα νέο εἶδος ἀκτίνων, ποὺ εἶναι τόσο δυνατές, ὥστε νὰ διασποῦν καὶ νὰ διαλύουν τοὺς ἱστούς τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων καὶ νὰ τοὺς ἀποσυνθέτουν! Ἔκανα πειράματα πάνω σὲ ζῶα καὶ πρὸς ἀνθρώπους καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶναι φριχτὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς ζωντανὰ πλάσματα νὰ γίνονται μιά νεκρὴ μᾶζα χωρὶς σχῆμα!...

Οἱ τρίχες τοῦ Κοντοστούπη ἔχουν σηκωθῇ ὀρθίως ἀπὸ φρίκη καὶ τρόμο. Βλέπει τοὺς φίλους του νὰ καταρρέουν σι-

γά-σιγά κάτω από την επί-
δρασι των τρομερών ακτίνων
του «Σεληνίου», χωρίς να
μπορή να τους βοηθήσει!

Ἡ καρδιά του νάνου σφίγ-
γεται από λύπη. Τί να κάνει;
Πώς να σώσει τους φίλους
του; Πώς να ἐξουδετερώσει
τις ακτίνες του «Σεληνίου»;

Οι μενεξεδένιες
ἀκτίνες του Θανάτου

ΜΙΣΩ από το
γυάλινο τοίχο, ο Ὑπεράν-
θρωπος κι' ο Κεραυνός θρί-
σκονται σὲ ἀπελπιστική κατά-
στασι.

Τὰ κορμιά τους εἶναι λου-
σμένα στὸν ἰδρώτα καὶ οἱ φλέ-
βες τους ἐξογκώνονται τόσο
πολύ, ὥστε μαζί με τὶς στα-
γόνες τοῦ ἰδρώτα φαίνονται
τώρα στὸ μέτωπό τους μικρο-
σκοπικὲς σταγόνες αἵμα!

Νοιώθουν φριχτούς πόνους
σ' ὁλόκληρο τὸ κορμί τους,
σὰν νὰ τοὺς ἔχουν χτυπήσει
χιλιάδες μικρὰ σφυριά! Τὰ
γόνατά τους καὶ οἱ ὄρμοι τῶν
χεριῶν τους λύνονται καὶ με
κόπο στέκονται ὀρθοί.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει
τὸ Γύπα καὶ ἀκούει τὴ σαρ-
καστική φωνή του, χωρίς νὰ
ἔχη τὴ δύναμι νὰ κινηθῇ γιὰ
νὰ ἀντιδράσῃ.

Ἄν μπορούσε νὰ φτάσῃ ὥς
τὸ γυάλινο τοίχο καὶ νὰ τὸν
σπάσῃ με μιά γροθιά, ἴσως
κατάρθωνε νὰ σώσῃ τὸν ἑαυ-
τό του καὶ τὸ παιδί του!

Πὼς ὅμως; Ἡ δύναμι τῶν
μενεξεδένιων ἀκτίνων τοῦ Γύ-
πα, εἶναι ἀφάνταστη. Εἰσδύ-
ουν μέσα στοὺς μυῶνες τοῦ
πιο δυνατοῦ ἀνθρώπου τοῦ
κόσμου καὶ παραλύουν τὴ δύ-
ναμί του. Τὰ νεύρα του συ-
σπώνται ἀπότομα κι' ἔπειτα
χαλαρώνουν πὶο ἀπότομα, κά-
νοντάς τον νὰ νοιώθῃ μέσα
τοῦ ἑνα δυσάρεστο κενό.

«Εἶμαι χαμένος!, σκέπτε-
ται ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἄν δὲν
συμῇ τίποτα, ὁ Κεραυνός κι'
ἐγὼ θὰ πεθάνουμε ἐδῶ μέσα
καὶ θὰ γίνουμε ἀμορφη μᾶ-
ζα! Καὶ ἡ Ἔλσα θὰ μείνῃ
στὰ χέρια τῶν κακούργων
ἀνυπεράσπιστη, ἀπροστά-
τευτη!...»

Οἱ σκέψεις αὐτὲς κάνουν
τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ σφίγγῃ
τὰ δόντια του με μανία καὶ
νὰ καταβάλλῃ ἀπεγνωσμένες
προσπάθειες.

Πατάει τὸ δεξιὸ πόδι του
γερά χάμω καί, συγκεντρῶ-
νοντας ὅλη τὴ δύναμί του,
κατορθώνει νὰ σηκώσῃ τὸ ἄ-
ριστερό καὶ νὰ κάνῃ ἓνα θῆ-
μα πρὸς τὸ γυάλινο τοίχο.

Δίπλα του ὅμως ὁ Κεραυ-
νός ἔχει φτάσει σὲ ἀπελπιστι-
κὸ σημεῖο. Τὰ γόνατά του
λυγίζουν καὶ γονατίζει στὸ
πάτωμα ἀνασαινοντας θορυπῶ-
ν καὶ με πολλὴ δυσκολία.

Ἡ καρδιά τοῦ Ὑπεράνθρω-
που ματώνει. Ὁ γυιὸς του, ὁ
μονάκριβος γυιὸς του, θὰ γί-
νῃ σὲ λίγο ἓνα ἄψυχο πρᾶ-
γμα!

Πατάει με δύναμι τὸ ἀριστε-
ρό του πόδι χάμω καὶ σηκώ-
ναι τὸ δεξιό. Κάνει ἓνα ἀκό-

μα θήμα, ἐνῶ συγχρόνως νοιώθει τις δυνάμεις του νὰ ἐξαντλοῦνται γοργά!

Τὰ μέλη του λυγίζουν καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος πέφτει κι' αὐτὸς στὰ γόνατα διπλὰ στὸν Κεραυνό!

Ἐξω, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ γυάλινου τοίχου, ὁ Κοντοστούπης παρακολουθεῖ τὸ φριχτὸ ἀγῶνα τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τοῦ Κεραυνοῦ μὲ τὰ μάτια πεταγμένα σχεδὸν ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Κουράγιο, Ὑπεράνθρωπε!, φωνάζει Μὴν ἀφήσης τὸν ἑαυτὸ σου νὰ καταρρεῦσῃ! Λίγο ἀκόμα καὶ ἔφτασες στὸν τοῖχο! Ἀγάντα! Κουράγιο!

Βλέποντας τὸν ἀδερφικὸ φίλο του νὰ πέφτῃ στὰ γόνατα, ὁ Κοντοστούπης κυριεύεται ἀπὸ ἀπόγνωση καὶ τρέλλεται.

Ρίχνεται πάνω στὸ γυάλινο τοῖχο καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν σφυροκοπῇ μὲ τὶς μικροσκοπικὰς γροθιὰς του.

— Ὑπεράνθρωπε!, οὐρλιάζει μὲ μανία. Κεραυνέ! Μὴν πεθάνετε! Βγῆτε ἔξω! Μὴ μ' ἀφήσετε μόνο!

Μὰ ὁ τοίχος εἶναι χοντρος καὶ τὸ γυαλὶ εἶναι εἰδικὰ φτιαγμένο καὶ δὲ σπάζει.

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούπης νοιώθει ἓνα χέρι νὰ ἀκουμπᾷ στὸν ὤμο του θαρρειά.

Γυρίζει καὶ ἀντικρύζει τὸ σαρκαστικὸ, σατανικὸ πρόσωπο τοῦ Γύπα.

— Μικρούλη μου, λέει κυροῖδευτικά ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακούργων, σπαράζει ἡ καρ-

διά μου νὰ σὲ βλέπω νὰ θρηνῇς! Δὲ θέλω νὰ σὲ χωρίσω ἀπὸ τοὺς φίλους σου! Γι' αὐτὸ θὰ σὲ θάλω καὶ σένα ἐκεῖ μέσα μαζί τους!

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ νάνος μισοτρελλαίνεται.

— Χά, χά, χά!, κάνει χαζά. Θὰ μὲ θάλῃς κι' ἐμένα ἐκεῖ μέσα, ἔ; Μὲ τίς μενεξεδένιες ἀκτίνες! Μοῦ ἀρέσει πολὺ αὐτό! Θὰ σὲ πάρω ὅμως κι' ἐσένα μαζί μου! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ στερήσω τὴν ἀπόλαυσι πού θέλεις νὰ μοῦ χαρίσης! Δὲν εἶμαι ἀχάριστος!

Καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση. Ὁ Γύπας προσπαθεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ Κοντοστούπῃ, μὰ δὲν τὰ καταφέρνει καὶ κυλοῦν κι' οἱ δύο τους χάμω!

— Ἐ, φίλε!, φωνάζει ὁ νάνος. Τί ἔπαθες; Τρελλάθηκες; Ἐγὼ θέλω τὸ καλὸ σου κι' ἐσύ θέλεις νὰ παλαίψῃς μαζί μου; Κύριε Ἐλέησον! Τὴν ψώνισε ὁ φουκαρᾶς! Στάσου νὰ σοῦ κάνω μιὰ λαβὴ νὰ σὲ μάθω νὰ φέρεσαι!

Καὶ ὁ Κοντοστούπης ἀρπάζει τὸν ἀντίπαλό του ἀπὸ τὸ σθέρκο καὶ σηκώνει ἀπότομα τὸ γόνατό του, χτυπώντας τον στὸ στομάχι.

Ὁ Γύπας οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο, κουλουριάζεται, κυλάει πρὸς τὴν πόρτα καὶ μένει ἀκίνητος.

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνεται κατάπληκτος. Ἐρριξε ἀναίσθητο τὸν ἀρχηγὸ τῶν δολοφόνων! Τώρα εἶναι ἡ εὐκαιρία νὰ σώσῃ τοὺς φίλους του!

Τρέχει πρὸς τὰ κουμπιά γιὰ νὰ τὰ πιέσῃ καὶ νὰ σβύσῃ τὸ μενεξεδένιο φῶς καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τοῦ γυάλινου τοίχου. Μιά μεγάλη ὄμως ἀπογοήτευσι τὸν περιμένει.

Τὰ κουμπιά εἶναι πολὺ ψηλὰ στὸν τοῖχο κι' ὁ Κοντοστούπης δὲν μπορεῖ νὰ τὰ φτάσῃ. Κυττάζει γύρω. Μέσα στὸ δωμάτιο δὲν ὑπάρχει καμμία καρέκλα, κανένα τραπέζι γιὰ ν' ἀνεβῇ πάνω τους καὶ νὰ φτάσῃ τὰ κουμπιά!

Ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, ὁ Κοντοστούπης ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζῃ μέσα στὸ δωμάτιο κλαίγοντας καὶ τραβῶντας τὰ μαλλιά του!...

Τελευταία προσπάθεια!

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ εἶχε παρακολουθήσει τὴ σκηνὴ ἐκείνη καὶ ἡ νίκη τοῦ Κοντοστούπης τοῦ εἶχε δώσει μεγάλες ἐλπίδες.

Ἡ ἀπόγνωσί του ὅμως γίνεται διπλῇ, ὅταν βλέπῃ πῶς ὁ μικρόσωμος φίλος του δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ ὡς τὰ κουμπιά καὶ νὰ τοὺς σώσῃ!

Καταλαβαίνει ὅτι τώρα φτάνει πιά ὀριστικά καὶ ἀναπόφευκτα τὸ τέλος του καὶ τὸ τέλος τοῦ γιοῦ του. Τὸ σῶμα του εἶναι πιά ἀνίκανο νὰ σαλέψῃ καὶ νὰ ἀντιδράσῃ καὶ ὁ ἰδρώτας ποὺ κυλάει ἀπὸ τὸ πρόσωπό του εἶναι περισσότερο αἷμα παρά νερό!

Ἡ θέλησί του ὅμως, ἡ ἀδάμαστη θέλησι τοῦ Ὑπεράν-

θρώπου, ποὺ εἶναι τὸ μεγαλύτερο πλεονέκτημά του στὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τῶν ἐγκληματιῶν, δὲν ἔχει ὑποκύψει.

Πιέζει ἀφάνταστα τὸν ἑαυτό του καὶ συγκεντρώνει κάθε ὑπόλειμμα δυνάμεως, ποὺ ὑπάρχει ἀκόμα μέσα του, γιὰ νὰ κἀνῃ μιὰ τελευταία ἀπόπειρα.

Συσπειρώνεται σὰν τίγρη ἑτοιμὴ νὰ ἐπιτεθῇ, νοιώθοντας τὸ σῶμα του νὰ πονῇ φριχτὰ σὲ κάθε κίνησί του!

Παίρνει μιὰ θαθεῖα ἀνάσα καὶ τινάζει τὸ κορμί του πρὸς τὰ ἐμπρὸς τεντώνοντας ἀπότομα τὰ γόνατά του.

Ἡ προσπάθειά του πετυχαίνει. Πέφτει πάνω στὸν τοῖχο, μὰ τὸ χοντρὸ γυαλί δὲν ὑποχωρεῖ.

Σηκώνει τὴ γροθιά του καὶ τὴν κατεβάζει πάνω στὸ γυαλί μὲ ὅση δύναμι τοῦ ἀπομένει, κάνοντας συγχρόνως τὴν προσευχή του στὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Τὸ γυαλί σπάζει αὐτὴ τὴ φορά!

Ἐνα μεγάλο μέρος τοῦ γυάλινου τοίχου ἀποσπᾶται καὶ πέφτει καὶ σχηματίζεται ἔτσι ἓνα ἀνοιγμα ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ νὰ περάσῃ ἓνας ἄνθρωπος!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ κυλάει χάμω, πρὸς τὸ μέρος ὅπου θρίσκεται ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Γύπας!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, μένει ἐκεῖ ἀκίνητος ἀνασαίνοντας μὲ δυσκολία. Ἐπειτα,

σέρνεται προς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, ὅπου εἶναι τὰ κουμπιά, κουλουριάζεται στὴ θάσι του καὶ λέει στὸν Κόντοστούπη μὲ φωνὴ πού μόλις ἀκούγεται:

— Ἀνέβα πάνω μου καὶ πίεσε τὰ κουμπιά!

Ὁ νάνος, γεμάτος χαρὰ γιὰ τὴν ἐξέλιξη πού πήρε ἡ ἀπελπιστικὴ ἐκείνη κατάστασι, τρέχει, ἀνεβαίνει πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο καί, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του, πιέζει τὰ δυὸ κουμπία, τῆνα δίπλα στ' ἄλλο.

Τὸ μενεξεδένιο φῶς σθῆναι καὶ μιὰ πόρτα ἀνοίγει στὸ γυάλινο τοῖχο.

Ὁ Κεραυνὸς ἀφήνει ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ καὶ χάνει τὶς αἰσθήσεις του. Ὁ Κόντοστούπης πηδαίει κάτω καὶ τρέχει κοντὰ στὸ παιδί.

— Κεραυνέ μου!, φωνάζει, γονατίζοντας δίπλα του. Ντά-νυ μου! Ντανάκι μου! Μίλα μου! Πές μου πῶς δὲν πέθανες! Πές μου πῶς εἶσαι ζωντανός!

Ὁ Κεραυνὸς ἀνοίγει τὰ μάτια του, ἐνῶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνασηκώνεται σιγά - σιγά. Τώρα πού δὲν τοὺς λούζουν πιά οἱ μενεξεδένιες ἀκτίνες τοῦ θανάτου, τὰ κορμιά τους, πού εἶναι ἐξαιρετικὰ προικισμένα ἀπὸ τὴ φύσι, συνέρχονται γοργὰ καὶ ἀποκτοῦν πάλι τὴ δύναμί τους, τὴ σκληρότητά τους, τὴν ἐλαστικότητα τους!

Ὁ νάνος χοροπηδαίει γύρω τους ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Ζήτω!, φωνάζει. Ὁ Ὑ-

περάνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς σῶθηκαν! Εἶναι ζωντανοί! Ποῦ εἶσαι, Γύπα, νά σέ... καταπιῶ;

Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦταν πεσμένος ὁ ἀρχιδολοφόνος, καὶ ἀφήνει μιὰ κραυγὴ τρόμου. Ὁ Γύπας εἶχε ἐξαφανιστῇ! Εἶχε συνέλθει στὸ μεταξὺ καὶ εἶχε φύγει χωρὶς νά τὸν ἀντιληφθοῦν!

— Θεοῦλή μου!, μουρμουρίζει ὁ νάνος. Τῶσκασε ὁ Γύπας! Ἔγινε... λαγός!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Αὐτὸ εἶναι σοβαρό!, λέει. Πρέπει νά θιαστοῦμε γιὰ τὶ σίγουρα ὁ Γύπας θὰ γυρίσῃ σέ λίγο μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του!

Τρέχει πρὸς τὸ θάθος τοῦ δωματίου, θγάζει τὴν ἀμπέρα ἀπὸ τὴν ἀτσάλινη πόρτα καὶ τὴν ἀνοίγει μ' ἕνα σπρώξιμο.

Ὁρμάει μέσα καὶ βλέπει τὴν Ἑλσα καθισμένη σ' ἕναν πάγκο μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Ἀγαπημένη μου!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Τζίμι!, φωνάζει αὐτὴ πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κεραυνοῦ ἀκούγεται ἀπὸ ἔξω.

— Γρήγορα, πατέρα!, φωνάζει. Ἀκούω φωνές καὶ θήματα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει τὴν Ἑλσα στὰ μπράτσα του καὶ θγαίνει ἔξω.

Ἀνοίγουν τὴν ἐξωτερικὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ κυττάζουν ἔξω. Ὁ διάδρομος εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἐνοπλους

ανθρώπους που θλασθημοῦν
καὶ οὐρλιάζουν.

Πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν καὶ
σφαῖρες σφυρίζουν πάνω ἀπὸ
τὰ κεφάλια τῶν φίλων μας.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τραβιέ-
ται πάλι μέσα. Ἀκουμπάει
τὴν "Ελσα χάμω καὶ τῆς
λέει:

— Θὰ μείνης ἐδῶ μαζί με
τὸν Κοντοστούπη! Κεραυνέ,
ἔλα! Θὰ τοὺς δώσουμε ἓνα
σκληρὸ μάθημα!

Σὰν ἀνεμοστρόβιλοι, οἱ
δυὸ Ὑπεράνθρωποι ὁρμοῦν ἔ-
ξω, στὸ διάδρομο, καὶ ρί-
χνονται πάνω στοὺς κακούρ-
γους.

Τὸ τέλος τοῦ Γύπα

ΥΤΟ ποὺ ἐπακο-
λουθεῖ εἶναι ἀνώτερο κάθε πε-
ριγραφῆς.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κε-
ραυνὸς σφυροκοποῦν τοὺς δο-
λοφόνους με' γροθιές, με' κλω-
τσιές, με' κεφαλιές, σκορπί-
ζοντας γύρω νεκροὺς καὶ θα-
ρειά τραυματισμένους καὶ γε-
μίζοντας τὴν ψυχὴς τους τρό-
μο καὶ πῆνικό!

Ὁ Κεραυνὸς ἔχει μεγάλη
τύχη. Καθὼς προχωρεῖ ἀνά-
μεσα στοὺς ὀπλοφόρους, θρί-
σκεται φάτσα με' φάτσα με'
τὸν Γύπα, τὸν ἀρχηγό τους!

Ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ἐκδική-
σεως καὶ τῆς τιμωρίας! Ὁ
ἄνθρωπος ποὺ εἶχε αἰχμαλω-
τίσει τὴ μητέρα του καὶ εἶχε
δοκιμάσει νὰ μεταβάλῃ τὸν
Κεραυνὸ καὶ τὸν Ὑπεράνθρω-
πο σὲ μιὰ ἄμορφη μάζα, θρί-

σκεται τώρα μπροστά του!

Ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρω-
που τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γιακὰ
καὶ σηκώνει τὴ μικροσκοπικὴ
μὰ τρομερὴ γροθιά του.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γύπα συ-
σπᾶται ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Μὴ... μὴ με' σκοτώσης!,
τραυλίζει ἱκετευτικά. Λυ... λυ-
πήσου με!

— Λυπήθηκες ἐσὺ τὴ μητέ-
ρα μου; λέει ἀγρια ὁ Κεραυ-
νός. Λυπήθηκες ἐμένα; Λυπή-
θηκες τὸν πατέρα μου;... Λυ-
πήθηκες τὰ ἑκατομμύρια τῶν
ἀνθρώπων ποὺ θὰ πέθαιναν
ἂν οἱ βόμβες σου παραδίνε-
ταν σὲ διάφορα κράτη καὶ ξε-
σπούσε ὁ πόλεμος; "Οχι, δο-
λοφόνε! Δὲ θὰ σὲ λυπηθῶ!
Πρέπει νὰ πεθάνης!

Καὶ ἡ γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ
χτυπάει τὸν ἀρχιδολοφόνο στὸ
κεφάλι. Ὁ Γύπας σωριάζεται
νεκρὸς σὰν νὰ τὸν εἶχε χτυπή-
σει πραγματικὸς κεραυνός!

Οἱ ἄλλοι δολοφόνοι, βλέπον-
τας τὸν ἀρχηγό τους νὰ πέ-
φτη, χάνουν τὸ θάρρος τους
καὶ ἀρχίζουν νὰ παραδίνωνται
σηκώνοντας τὰ χέρια τους.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος με' τὸν
Κεραυνὸ τοὺς δένουν με' σκοι-
νιά, ποὺ θρῆκαν σὲ μιὰ ἀπο-
θήκη. τοὺς συγκεντρώνουν μέ-
σα σ' ἓνα μεγάλο δωμάτιο
καὶ τοὺς κλειδώνουν ἐκεῖ!

Ἐπειτα γυρίζουν στὸ δωμά-
τιο, ὅπου εἶχαν ἀφήσει τὴν
"Ελσα καὶ τὸν Κοντοστούπη.

— Τί γίνετε!, λέει ὁ νάνος
ποὺ κάνει πάλι τὸν παλληκα-
ρὰ τώρα ποὺ πέρασε ὁ κίν-
δυνος. Ἀργούσατε νὰ τελει-
ώσετε μ' αὐτοὺς τοὺς κρεμαν-

ταλάδες καί ἤμουν ἑτοιμος νά βγῶ ἔξω καί νά τ' οὐς... διαλύσω μέ λίγες γροθιές!

Ἡ Ἔλσα ἀγκαλιάζει τόν Κεραυνό καί τόν φιλάει πολλές φορές στό πρόσωπο, μπουρμουρίζοντας:

— Παιδάκι μου! Γυιόκα μου! Ὁ Κοντοστούτης μοῦ εἶπε τί τράβηξες μέ τίς ἀπαίσιες ἐκεῖνες μενεξεδένιες ἀκτίνες! Θά ὑπέφερες πολύ, Ντάνυ μου!

— Δέν ἔχει καμμιά σημασία αὐτό, μητέρα!, ἀπαντάει τὸ παιδί. Ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία εἶναι πῶς σώθηκες ἐσύ καί πῶς ὁ κόσμος γλύτωσε ἀπό ἕναν πόλεμο, πού δέ θάφινε τίποτα ὄρθιο!

* * *

Τήν ἄλλη μέρα, οἱ τέσσερις φίλοι μας, καθισμένοι στό σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζιμ Μπάρτον, διαβάζουν τίς πρωινές ἐφημερίδες. Διαβάζει ἡ Ἔλσα κι' οἱ ἄλλοι ἀκούνε μέ προσοχή:

«Ἔτσι, ἐξωντώθηκε μιὰ ἀπό τίς τρομερότερες ἐγκληματικές συμμορίες, πού γνώρισε ποτέ ὁ κόσμος! Ἡ Ἀμερική καί ἡ ἀνθρωπότης σώθηκαν ἀπό τήν καταστροφή, χάρις στόν Ὑπεράνθρωπο καί τόν Κεραυνό!

«Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικής ἐπαρashedοφόρησε τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀνθρώπους μέ τὸ ἀνώτατο παράσημο πολεμικῆς ἀνδρείας! Ἐπαρashedοφόρησε ἐπίσης τὸν δημοσιογράφο Μπὶλ Φάκτ, τὸν ἐπονομαζόμενον Κοντοστούπη, γιὰ τὸ ρόλο πού ἔπαιξε στήν ἐξόντωση τῆς συμμορίας...»

Ὁ νάνος καμαρώνει σὰν γύφτικο σκερπάνι. Κυττάζει μέ περηφάνεια ἕνα παράσημο πού κρέμεται στό στήθος του καί λέει:

— Εἶμαι φοβερός! Εἶμαι τρομερός! Εἶμαι τόσο τρομερός ὥστε ἀρχίζω νὰ φοβάμαι τόν... ἴδιο τὸν ἑαυτό μου!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Όλοι οἱ φίλοι διαβάζουν τήν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ἡχώ

Τὴν Μεγαλυτέρα καί Ἐγκυροτέρα
Καθημερινή Ἀθλητική Ἐφημερίδα

Ἀγαπητοί μου Ἀναγνώστες,

Ἐτοιμαστῆτε νὰ ἀπολαύσετε στὸ 13ο τεύχος μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ συναρπαστικὲς καὶ πιὸ ξεκαρδιστικὲς περιπέτειες πὺ ἔχετε διαβάσει ὡς τώρα!

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

Ὁ ἀγαπητὸς φίλος μου, ὁ Κοντεστεύλης, πὺ τέχει πάρει πολὺ ἀπάνω του γιὰ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς τὸν παρκασημοφόρησε... κατὰ λάθος, ταξιδεύει σὲ μιὰ παράξενη χώρα καὶ τρελλαίνεται, παρσύροντας τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ μένα σὲ ἀφάνταστες περιπέτειες!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσει τὸ 13ο τεύχος τοῦ «Ὑπερανθρώπου»!

Δικός σας

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 12 - ΤΙΜΗ ΦΥΛ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Ὑπερανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38 Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφώνου: 36-373

Ο Α' ΤΟΜΟΣ

Σὲ λίγο θὰ τεθῇ σὲ κυκλοφορία ὁ πρῶτος τόμος τοῦ «Ὑπερανθρώπου» μὲ τὰ τεύχη 1-8. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ δέσουν σὲ καλλιτεχνικὸ τόμο τὰ τεύχη τους, νὰ ἀπευθυνθοῦν στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας, ΛΕΚΚΑ 23.

«Ο ὙΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ»: Ἑβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν
Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 58 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δραχ. 110.000 -- Ἐξάμηνος δραχ. 55.000
Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 7 -- Ἐξάμηνος δολλάρια 4

Ἐκδόσεις — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

